

Drippey Béla:

Várlak

Borítóterv, fotók és grafikák:
Drippey Béla

Tartalom

Szentlélek Isten

Úr, aki lenézett	7
Kövess engem	7
Minden virág	7
Az én utaim	8
Az isteni Szeretet	8
Szereteted	8
Tudni akarom	8
Ha nem engedném	9

Jézus Krisztus

Várlak (3/1)	10
Tedd szívemre	10
Az Egyház /01	11
Az Egyház /02	11
Az Egyház /03	11
Az Egyház /04	12
Az Egyház /05	12
Az Egyház /06	12

Szűz Mária

Minden virágban	13
Kezembe adtad	13

Szentek

Szentek élete /01	14
Szentek élete /02	14
Szentnek, vagy sztárnak lenni? /01	14
Szentnek, vagy sztárnak lenni? /02	14
Szentnek, vagy sztárnak lenni? /03	14
Csodákról /01	15
Csodákról /02	15
Csodákról /03	15
Csodákról /04	15
Csodákról /05	16
Lépéselőnyben	16
Hamis és az igaz	16
Szentek törekvése	16
Elhagyni mindent? /01	17
Elhagyni mindent? /02	17
Elhagyni mindent? /03	17
Elhagyni mindent? /04	17

Elhagyni mindent? /05.....	18
Elhagyni mindent? /06.....	18
Elhagyni mindent? /07.....	18

Angyalok

Szél se rebbent.....	19
----------------------	----

Advent, Karácsony

A mi Világunk /01	20
A mi Világunk /02	20
A mi Világunk /03	20
A mi Világunk /04	21
A mi Világunk /05	21
A mi Világunk /06	21
A mi Világunk /07	22
A mi Világunk /08	22
A mi Világunk /09	22
A mi Világunk /10	22
Elengedlek.....	23
Szerelmem tükre.....	23

Keresztút, húsvét, föltámadás

Vártam	24
Keresztelnél.....	24

Kápolna

Ajtód előtt állok /01	25
Ajtód előtt állok /02.....	25
Ajtód előtt állok /03.....	25
Ajtód előtt állok /04.....	25
Ajtód előtt állok /05.....	25
Ajtód előtt állok /06.....	25
Ajtód előtt állok /07.....	26
Ajtód előtt állok /08.....	26
Hatalmas Isten.....	26
Szellőmosoly	27
A te örömed	27
Mert te is	28
Közel kell lenned.....	28
Imát kérek /01	29
Imát kérek /02	29
Imát kérek /03	29
Imát kérek /04	29
Miért is Szent?.....	29
Szerelmem.....	30
Változatlan bűneink /01	30

Változatlan bűneink /02.....	30
Változatlan bűneink /03.....	31
Változatlan bűneink /04.....	31
Változatlan bűneink /05.....	31
Változatlan bűneink /06.....	31
Változatlan bűneink /07.....	32
Dalol a világ.....	32
Szerelmed (2/1)	32

Ő meg én

Két kezemben.....	34
Követnélek messzebb	34
Szerelmed (2/2)	34
Benne csodálom	35
Nehéz megtenni.....	36
Válaszolj	36
Tündökléseink	36
Ha jönnél.....	36
Minden pillanatban.....	36
Ölelj magadhoz	37
Isten a pusztában /01	38
Isten a pusztában /02	38
Egyetlen pillanat.....	38
Mi lenne tiéd?.....	38

Benső Szentély

Kiüresítés /01	39
Kiüresítés /02	39
Kiüresítés /03	39
Kiüresítés /04	39
Kiüresítés /05	39
Kiüresítés /06	40
Kiüresítés /07	40
Kiüresítés /08	40
Kiüresítés /09	40
Kiüresítés /10	40
Kiüresítés /11	41
Kiüresítés /12	41
Kiüresítés /13	41
Kiüresítés /14	41
Kiüresítés /15	41
Kiüresítés /16	42
Kiüresítés /17	42
Kiüresítés /18	42
Repültem volna	43
Csendes este	43
Mi a hit? /01	44
Mi a hit? /02	44

Mi a hit? /03	44
Mi a hit? /04	44
Mi a hit? /05	45
Mi a hit? /06	45
Mi a hit? /07	45
Mi a hit? /08	45
Kiürítem szívem	46
Talentumaink /01	46
Talentumaink /02	46

Te és én

Kincseid	47
Ha szívembe zárnálak	47
Meríts a mélyből	47
Magadhoz öleltél	48
Mosolyogj rám	48
Egyszer majd	49
Örökre egymásé	49
Látni akartalak	49
Más ez a szerelem	50
Talán elég	51
Te vagy a Szeretet	51
Ne engedd Istenem	51
Várlak (3/2)	52
Hajolj közelebb	52
Szívemben	52
Kegyelmed szirmai	52
Elmondanám	53
Miért	53
Mielőtt	53
A te örömed	54
Szállnak vágyaim	54
Ettől a szerelemtől	54
Ugye örökké tart	55
Légy boldog	55

Szerelem

Szerelem /01	56
Szerelem /02	56
Szerelem /03	56
Szerelem /04	57
Szerelem /05	57
Szerelem /06	57
Szerelem /07	57
Szerelem /08	58
Szerelem /09	58
Szerelem /10	58
Szerelem /11	58

Belső utak

Megbocsátásaink	60
Az imádságról /01	60
Az imádságról /02	60
Az imádságról /03	60
Én voltam.....	60
Amikor tetőt bontunk /01.....	61
Amikor tetőt bontunk /02.....	61
Amikor tetőt bontunk /03.....	61
Amikor tetőt bontunk /04.....	61
Amikor tetőt bontunk /05.....	62
Amikor tetőt bontunk /06.....	62
Amíg van mit adnom.....	62
Jöjj, és kövess engem /01.....	63
Jöjj, és kövess engem /02.....	63
Jöjj, és kövess engem /03.....	63
Jöjj, és kövess engem /04.....	64
Jöjj, és kövess engem /05.....	64
Jöjj, és kövess engem /06.....	64
Jöjj, és kövess engem /07.....	64
Nem tudhatom.....	65
Érints meg	65
Gyönyörű vagy.....	66
Várlak (3/3)	66
A bűnről.....	67
Fej vagy írás?	67
Isteni Szeretetről /01	67
Isteni Szeretetről /02	67
Isteni Szeretetről /03	67
Isteni Szeretetről /04	67
Isteni Szeretetről /05	68
Hadd érintsem	68

Szentlélek Isten

Úr, aki lenézett

Az Úr, aki lenézett
Szemeiben a Világot csodáltam
Körbe tekintett
S előtte mozdulatlan álltam

Arcán irgalma tündökölt
A szeretet fénye
S lelkem sietett nyomába
Csakhogy utolérje

Szólítottam volna
Egy pillantást vessen énreám
S ragyogó fényében
Hófehér lett ruhám

Kövess engem

Ha elengedném kezed
Kérlek, akkor is jöjj utánam
A távolból is engedd
Hogy szerelmed újra megtaláljam

Minden virág

Minden virág neked nyílik
Előtted szirmuk kitárul
Illatuk mézédess szerelme
Titkukból mindent elárul

Minden lélek neked nyílik
Ha szépségük előtted kitárul
Boldog szerelmük illata
Szeretetedről mindent elárul

Az én utaim

Mikor eljössz hozzám
A Mindenség örömét hozod magaddal
Dalol az Élet, a Természet terólad
S ha menned kellene, szerelmed vigasztal

Vigasztal
Hogy egyszer újra viszont látlak
S ha nem jönneél sokáig
Szerelmed útjain megtalállak

Az isteni Szeretet

Az isteni szeretet nem pusztán egy elképzelt szeretetkör, mely a saját szeretet burokjában bezárul, sérthetetlenül elzárkózva minden mástól, mely nem szeretet, és a sajátos világát éli a mi világunktól, és vágyainktól tudomást sem véve teljesen elkülönülten, valahol a végtelenben, Végtelen nagyságában, végtelen távol.

Ő „A Szeretet,” Aki ezért mégis egészen közről támadható és sérthető. Mindazzal, ami ellentmond az Ő szeretetének. Ha ellentmondunk, nem fogadjuk el, vagy elutasítjuk és kizárjuk Őt, azzal nem az Ő szeretetét, hanem világunkat, és a belső világunkat romboljuk, ahol nincsen hely számára. Amikor szerethet ettől függetlenül, de a szeretetét mégsem viszonzom.

Szereteted

Emeld a mércét Istenem
Ne tedd sohasem lejjebb
Hadd jussak mindig magasabbra
Közeledbe, feljebb

Emeld a mércét szüntelen
Tudni akarom szeretsz-e még
S hogy van miért küzdenem
Tudni akarom kellek-e még

Tudni akarom

Tudni akarom
Mennyire kedvesek vágyaim
S ha irgalmat találnak Nálad
Valóra válnak álmaim

Tudni akarom
Mennyire szeretsz
S ha Irgalmadra rá talállok
A közelemben lehetsz

Ha nem engedném

Amitől több vagyok
Abból semmi sem az enyém
Örömöm se lenne igaz
Ha ajándékaidat félténém

Ha nem engedném
Hogy másképpen lepj meg engem
Nem tudnál szeretni
És saját szeretetem maradna bennem

Jézus

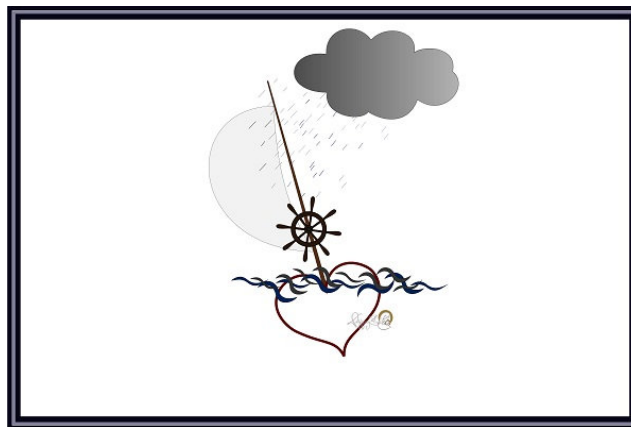
Várlak

Kérlek, ne zörgess hiába
Ajtómon nincs lakat
Mely engem magányomba zárna

Kérlek, ne zörgess hiába
Várom jöttödet
A szívem nyitva tárva

Kérlek, ne zörgess hiába
Oly régóta várlak
Öröm tölt el, mikor újra látlak

Jöttödet figyelem a csendben
És boldog vagyok
Mikor újra itt vagy közelemben

Tedd szívemre

Tedd szívemre kezed
És Te kormányozd a viharban
Parancsolj a süvítő szélnek
Hogy el ne merüljek a hullámokban

Tedd szívemre kezed
Hadd maradjak veled
Csitítsd a sodró vágyaim
Hadd lehessen teljesen a tied

Az Egyház /01

Az Egyház a Szeretet. Minél inkább válik azzá, annál inkább lüktet benne az éltető isteni Szeretet a kegyelmeivel, melynek hordozója és közvetítője.

Az isteni kegyelmek befogadásához nélkülözhetetlen az Ő megbocsájto irgalma. Aki az Áldozatával, - lelkünk megváltásáért, - rámutat mindazokra a bűnökre, ami bennünket Tőle elválaszt.

Krisztus pere, kínzása és keresztre feszítése ma sem lenne másképpen. Mint ahogyan nincs is másképp. Mindennapos és bennünk lejátszódó, ismétlődő folyamattal, az állandó súrlódások, öngazolások, saját igazságaink érvényesítésével. A mi szeretetigényeinkkel a Szeretettel szemben.

Bár a világra szóló történelmi esemény egyszer megtörtént a teljesen elégő isteni Áldozatban, mégis az isteni szeretettel szemben ma sem viselkedünk másképpen, és ennek ellenkezőjét még a ritka gyónásaink sem bizonyítják.

Az Egyház /02

A Szeretet számunkra nagyon igényes, mert Teljességet jelent. Teljes odaadást, függetlenül bármilyen hivatástól, melyekről mégis úgy gondoljuk, ha nincsen elszánt hivatásunk, akkor bennünket nem érint annyira, és nem is jelent akkora kötelezettséget, odaadást, följárlást.

A Szeretetenk mégis vannak íratlan „törvényei”. Ezek mind úgy és akkor fogalmazódnak meg bennünk, minél jobban közeledünk Felé.

Nem találunk benne szószerinti konkrét útmutatót, leírást, vagy mellékelt szempontokat, melyeket lépésről lépésre követhetnénk. Nem is fogalmakat, és nem a szeretet megfogalmazott leírását kell keresnünk.

Hiába van ebből rengeteg, sokan nem bizonyítanak mást, mint egy-egy ember sajátos tapasztalatát az érzékiségről, az ideálról, ami hiába valósul meg, mégsem jut tovább a testiségnél. Ott meg is áll, és mintha a megoldásra talált volna, könyveit elkapkodják. Híressé válhat ugyan, de hány embernek nem is nyújt többet annál, mint ami rózsaszínű álmoként, mégis legalább elolvasható, és átérezhető, a hiányzó szeretet pótlásával.

Az Egyház /03

Az Egyház, - mint a Szeretet, - milyen ósdivá tud válni. Azon a ponton, ahol megáll, és nem változik semmi. Ahol, ha nem volna szeretettapasztalásunk, akkor csinálunk.

Mennyi mindent viszünk be magunkkal, és adjuk a „közösbe”. Mennyiféle szeretet holmit, viselkedést, újdonságot, csak hogy történjen valami, valami tapasztalható eseménye az amúgy megfoghatatlan szeretetnek.

Hiába frissítünk, hiába fiatalítunk, hiába alakítjuk igényeink szerint, az alakítgatásaink valóban nem is fognak másról szólni, mint hogy saját vágyainkhoz formáljuk.

Az Oltáriszentség előtt azonban csend van. Ahol az Isten csendben van. Akiben a szeretet mégsem változik.

Vajon milyen csend van bennünk, amikor nemcsak leteszünk mindent, amit magunkkal hoztunk? Mert más az a nyugalom és béke, mely bennem születik, és amellyel mégis ott lehetek előtte. Vajon az Ő békéje és nyugalma tölt be engem, vagy csak annak nyugalma, hogy szeretni tudom, a saját képességeim szerint? - A szerint, amit én nyújtok?

Az Egyház /04

Könnyen kimondjuk, hogy szeretetünk az isteni Szeretetből fakad, vagy elég, ha a szeretet-szándékunk tiszta és ezért is adunk hozzá minden sajátos szeretetvonást. Időbe telik, mire a Szeretet valóban megmutathatná, kinyilváníthatná előttünk a vágyait, önmagát megmutatva.

Odaadásunk és a felajánlásaink, a részletekben válnak valóvá. Amennyire elnagyolt a személyes odaadásunk, szándékaink is elnagyoltak maradnak részletek nélkül.

A „részletek” nem a nyilvánosság előtt zajlanak és fogalmazódnak meg bennem. Sokkal inkább „négy szemközt”, Isten közvetlen közelében. Akinek szeretete és irgalma változatlan.

Az Egyház /05

Milyen gyönyörűvé válik a Szeretet, amint szembesülök azzal, hogy nem változott. Bár szerettem volna tapasztalni, hogy még mi mindenben okozhat meglepetést, a legnagyobb meglepetés mégis ez marad. Melyben a Szeretet és az Irgalma csak nagyobb és mélyebb, és minden közelebbi lépésemet követően egyre nagyobb és végtelen.

Belegondolhatnánk abba, hogy hány szeretetkapcsolat esik szét és törik össze pontosan azért, mert egyre többet várunk. Színeiben, és abban, hogy több örömet találjunk benne. Befulladás, kiégnek, és a csaták között ki-ki keresi a maga igazát, amiktől már nem lesz benne szeretet többé. Amikor csatákat vívunk a szeretetért, de már csak egymás ellen. Tapasztalásokra várva és számítva mindig feljebb helyezzük a mércét a másikkal szemben. Mert a régi már ismert és unalmas, és nincsen benne érezhetően jóleső tapasztalhatóság.

Az Egyház /06

Az Oltáriszentségben változatlan szeretet él. Ez a Szeretet mintha mégsem lenne újabb és színesebb. Kapcsolatunknak el kell csendesednie ahhoz, hogy megérthessem, mitől olyan színes mégis, és mitől olyan kimondhatatlanul gyönyörű.

Színei a Szeretet változatlan létezésének, örömének színeiben fog látszani. Hiába tekintenek körbe, és hiába keresném a templom csöndjében egy eldugott sarokban, ott csak csönd marad.

A Szeretet valósága a bennem lévő csendben élővé válik. Színei bennem mutatkoznak meg, minden megbocsátásban és feloldozásban. Újra meg újra. Mégsem Ő változik, miközben minden közeledésemben bennem történik változás.

Nem szükséges magammal vinnem semmit, amit hozzá adhatnék, mert hozzá közeledve apránként úgyis letennék, elhagynék mindent. Minden mást, ami nem Ő.

Csak és Egyedül Ő számít.

Szűz Mária

Minden virágban

Minden virágot leszedtem
Minden virágban mosolyodat láttam
Minden virágban kinyílt a szerelmem
Minden virágban terád találtam

Kezembe adtad

Kezembe adtad
Hogy csodáljam
És az Isten Irgalmát
Egészen közelről lássam

Féltett kincsedet
Ringató karjaimba adtad
Hogy lássam mosolyát
S a rajta ejtett sebeket sem takartad

Visszaadom
Vágyaimmal nehogy összetörjem
De hagyd meg szívemben
Hogy mindig magamhoz öleljem

Szettek

Szettek élete /01

A Szent, nem attól válik szentté, hogy rengeteget imádkozik. Hanem minden, amit tesz, a gondolataival, a vágyaiban, imádsággá, a szeretet párbeszédévé válik. Szorosan Jézus nyomában, sorozatos lemondásokkal és följánlásokkal. Vagy még szorosabban; Vele, a szándékai-val egyesülve.

Szettek élete /02

Amikor közbenjárását kérjük, azért tesszük, mert neki több ideje volna az imádságra? Nekünk sincsen kevesebb.

Vagy közelebb lenne az Istenhez?

Sokszor jobb, ha nem tudok az Ő kísértéseiről, az ő küzdelmeiről, azzal együtt, hogy az én küzdelmeimhez képest az Ő küzdelmei, a nagyobb visszaeséseivel is óriásiak.

Szentnek, vagy sztárnak lenni? /01

Rajongói központban lenni sztárságot jelent. Jézus követőjeként is.

Megtévesztő lehet a „sztár” számára, mert ugyan elismerésben van része, és Jézust helyezheti a központba, mégis kérdés marad, hogy érte, miatta, vagy Jézus miatt veszik körbe? Elgondolkodtató, ha őt különös öröm tölti el egy központi szerepben. Gondolatait szomjazhatják sokan, melyek sokszor inkább csak praktikák, melyek használata a gyakorlatban hosszú távú megoldást nem nyújtanak, vagy pedig hozzá lehet szokni az állandó és újabb praktikák kereséséhez, különösen az emberek kapcsolataiban, és az Isten és az Ember közötti kapcsolat fenntartásáért. A praktikákkal könnyen a hangulat rabjaivá válhatunk, mint amilyen hangulatot képesek okozni.

Szentnek, vagy sztárnak lenni? /02

Imaéletünkben a praktikáktól, előbb vagy utóbb, meg kell válnunk. Bármennyire is egyhangúvá, szürkév, bizonytalanná teszik a biztosat a hiányuk.

Jézussal, mellette vagy vele lenni, nem lehet a hangulatom függvénye. Annyira sem, hogy esetleg én lennék egy szinten tartott jó hangulat fokozója, okozója. Ez sokak előtt lehet megnyerő, de hogy ez mennyire rólam szól, és tőlem függ, az akkor látszik leginkább, amikor én nem vagyok jelen, és mintha a hangulatot is elvittem volna magammal, nem működik nélkülem semmi.

Szentnek, vagy sztárnak lenni? /03

Jézushoz közel jutni, mellette vagy vele maradni, veszteséget jelenthet. Hasonlóan ahhoz, amikor lemondok mindenről, egy valakinek a szeretése miatt. Odaadva és fölládozva érte mindent. A találkozásért, az együtt maradásért, és azért, hogy őt megértve, teljesen el tudjam fogadni, be tudjam fogadni. Vele, az akaratával, és Benne eggyé válva.

A veszteség kérdése azonban a mérlegelés idejében merülhet föl, amikor mindazt megkérdőjelezem, amit el kellene hagynom.

A kérdésben benne van legalább három lehetőség a számomra. Eldönthetem, hogy maradok-e változtatások nélkül, vagy megéri-e kitűnni, és rangot szerezni, vagy maradok Jézushoz én is egyre közelebb.

Csodákról /01

A Szentek életében nem különös, sokkal inkább majdnem „hétköznapi”, és majdnem természetes. Mert az Isten léte olyannyira természetes számukra, mint a jelenléte mindenhol és mindenben, ahol csak lehetősége van és szabadsága a Teljességének megnyilvánulására. Egészen a legkisebb, legközelebbi dolgoktól kezdve, a legnagyobb, és az elérhetetlennek látszó távlatokon is túl. Ebben nincsen felelőtlen ráhagyatkozás, mert a szeretet viszonzása felelősség. Ha más miatt nem is, de azért igen, ami történt, és amiért a Megváltásra, az Áldozatra szükségem van. A bűneim miatt. A legrövidebb távolsággal, mely bennem egy szeretetkapcsolat közvetlen közelsége.

Csodákról /02

A csodák története mögött nincsen és nem lehet önfeledt öröm, és az sem mondható, hogy minden rendben volna, melyben Isten, kimutatja és megmutatja hatalmát, mindenhatóságát. Így a csodák idegenként és ijesztően hatnak egy tőlünk távoli Isten erejével. Melyben inkább fenyegető, büntető hatalmát olvassuk ki, amiért oly távol tartjuk Őt magunktól.

A Szeretet Istene mégsem ezt szeretné, amikor „kénytelen bemutatkozni” megmutatni magát előttünk, még azon a megrendítő Szeretet megnyilvánuláson is túl, mely hiába világot megrendítő, hiába mindenre kiterjedő, mégis távol van tőlünk az Áldozata, ha bennünket nem érint meg, nem hat át, nem hatolhat át rajtunk, és nem nyílik meg bennünk a Szeretet az Ő jelenlétével, válaszképpen a legbensőbb és teljesebb odaadásunkban.

Csodákról /03

Nagyon érdekes és gyönyörű a szentek és az Isten közötti kapcsolat. Hétköznapi emberek ők is, akikről úgy gondoljuk, hogy csakis a belső világukat érinti az a különös szeretet, mely isteni, és ha történik is csoda az életükben, az többnyire őket kíséri, tőlünk és előlünk elzártan. Észre nem vesszük, és föl sem tűnik számunkra, hogy ami történik a világunkban, és ami a javunkra változik, azok mögött ott van az Ő imájuk, önmaguk odaadása és följajánlása, visszaadva és viszonzva mindent Isten Áldozatáért.

Nagy dolgokra, világméretű dolgokra gondolunk azonnal, mert azokra könnyebb is kimondani, hogy bizony mennyire isteni. De nem érintenek meg mégsem, mivel tőlünk távoli, mint az odaadóbb szeretetünk viszonzása, az isteni Szeretet befogadásával.

Csodákról /04

Számunkra nagyon hétköznapiak tűnik sokszor mindaz is, ami pedig csoda. Melyek mögött ott vannak a velünk együtt élő emberek, a Szentek imái és a szeretetválaszuk a maguk odaadásával.

Mivel semmilyen erőfeszítésünkbe nem került, semmilyen lemondásunkba vagy áldozatunkba, ezért is élünk többnyire úgy, hogy gondjaink nagyobbak lennének annál, mint amit viselni tudnánk. Bár sokszor a legszélsőbb határig is elvisz bennünket a megpróbáltatás, mégis ennek idejét hiába szenvedjük át vagy végig, ha a megoldás elér bennünket, a szerencsének mondjuk, vagy föllélegzünk, hogy végre, hogy „túléltük”.

Hogy hol marad a saját szeretetviszonyzásunk, hol marad az odaadásunk, az önzetlenségünk, a bűneink elhagyásához a küzdelem, ez sokszor szeretetválaszunk nélkül marad az Isten felé.

Csodákról /05

Amikor a szentek gondjaink és problémáink lehetetlennek tűnő megoldásáért imádkoznak, nem a csodát kérik. Ők a Szeretethez fordulva sem egy szeretetburok bezárulását és védelmét kérik.

Kéréseikkel a Szeretet Áldozata előtt hiába nem szabnak határokat, feltételeket és megoldásokat sem, a tehetetlenségük továbbra is megmarad. Továbbra is föláldozva mindent magukból. Mégis, hogy milyen „csodák” történnek, Istennek milyen válaszával, azt legtöbbször csak Ők látják. A számunkra megoldhatatlannak tűnő megoldásaiban.

Látnánk mi is, ha nem mondanánk bármire is, hogy abban az Isten segítségével van, de többet adnánk magunkból, visszaadva mindent a maradék szeretetünkéből is, egészen addig a pontig, amikor már nincsen mit adnunk, amikor a mi szeretettárunk kimerült.

Általában ekkor kezdődik el az olyan szeretetkapcsolat, mely önmagában is tele van csodálni való csodákkal. Hogy az mennyire nem a Szent belső világában zajlik csupán, az látszik abból, hogy a Szeretet kíséri, a Szeretet megnyilvánulása, mely „hegyeket mozgat” és helyez át, nemcsak benne.

Lehet az ilyen Szentnek bármilyen bűnös a múltja, vagy éppen küzdhet továbbra is még nagyobb kísértésekkel szemben.

Lépéselőnyben

A Szentek előbbre vannak, mire gondjainkkal előállnánk és kérnénk segítő imáikat.

Általában mire el is jutunk odáig, ők már tudnak róla. Előttük régóta ott vagyunk, vagy ott vagyok. Ők régóta kísérek, és nemcsak figyelemmel, hanem az Isten különleges áldását kérve, mindazért, ami küzdelmet jelent vagy fog jelenteni.

Hamis és az igaz

Aki szentnek gondolja magát, gyanús.

A Szent ugyanis nem tud róla, vagy ha tud, nagyobbak a küzdelmei önmagával szemben is a Szeretetért, az Irgalom szeretetével, személyével azonosulva.

Az Ő örömeivel és minden egyes ellene vétett sérelemmel. Ez nem okozhat mégsem sajnálatot, mely ugyancsak nem illik bele sehogyan sem a Szeretethez közeledésünkbe. Szerelem ez, isteni és emberi, melyben az Isteni vonásai, a Kegyelem jegyei, még ha előbb-utóbb ki is ütnek, megjelennek a lélek viselkedésében, gondolkodásában, erről nem tudhat. Amit tudhat, az mindig csak egy: „Még mindig nem szeret eléggé.”

Ingyen és önzetlenül, melynek az Árát az Isten kifizette, megfizette. Önmagából, Önmagát feláldozva. Melyben vagy melyből semmi, de semmi sem az enyém. Semmi.

Szentek törekvése

Minden földi dicsőségtől mentes. A legkisebbtől is, mely csak érintené vagy kiegészítené boldogságukat, ami az isteni Irgalom öröme.

Az itteni elismerések, kitüntetések viselhetetlenné válnak számára. Semmi sem ér fel azzal, amivel az Isten „kitüntetett” vagy megajándékozott engem. Teljesen eléggé Áldozatában értem és miattam. Ezt a Szerelmet semmilyen oklevél, kézfogás, elismerés sem teszi teljesebbé.

Azonban fénytörést okoznak egy Földszintű örömmel, melyet csak egy másik Szent értene meg hasonlóképen. Aki éppen úgy nem tud mit kezdeni az ilyen ünnep hangulatával sem. A fenti ünnep öröme ugyanis más. Aki az én örömöm oka. Ha bármit is tehettem Érted vagy másokért, a dicsőség abban is az Övé. Mert miatta tettem.

Elhagyni mindent? /01

Szentekről szóló szép történetek sorozatában számtalan példája van annak, hogy mi minden gazdagságot elhagynak az Istenért. Mely illik a szentekhez, és segítenek bennünket ahhoz, hogy el tudjuk képzelni, milyen nagy lehet az a Szeretet, melyet csak így lehet jobban megközelíteni, vagy pedig teljesen.

Mi lehet azokkal a Szentekkel, akiknek nincsen vagyonuk, amiről le kéne mondani? Mégis sokan vannak. Az ő küzdelmeik más gazdagság elleni küzdelemről szólnak. Hiába nincsenek anyagi javakhoz kötve, hiába nincs is szükségük semmire az Istenen kívül, küzdelmeik óriásiak önmagukkal és a kísértéssel szemben, az Istenért.

Elhagyni mindent? /02

Hiába nem volnánk anyagi javakhoz kötve, hiába nem is lenne szükségünk semmire az Istenen kívül, a küzdelem így is óriási marad, önmagukkal szemben, az Istenért.

Az ilyen szentek csatája „magányos”. Nem vonz köréjük tömeget, nem hívja föl senki figyelmét a csatlakozásra, mégis lehet róluk tudni, hogy kik ők, vagy hogy ők azok lehetnek. Belső csatáik másmilyen gazdagság elhagyásáról szólnak. Bűnök ellenében, a csábítások elleni lemondásokról, harcokról és küzdelmekről. Ők általában egyedül vannak, népszerűség nélkül. Akkor pedig különösen, ha ezt az ellenállásukat ki kell, hogy mutassák a környezetük felé is, melynek a visszahúzó csábításai erősebbek és számukra visszataszítók.

Elhagyni mindent? /03

A Szentektől, vagy akit annak gondolunk, szelídséget, barátságot, megértést, együttérzést, szeretetet várunk. Alkalmazkodást. Sokszor ennél is többet, azonosulást velünk, a stílusunkkal, vágyainkkal, a természetünkkel. Ez ugyanis meggyőzne bennünket saját igazunkról, saját igazságainkról, értékrendjeinkről, főleg arról, hogy az egész szeretetkérdést és annak mércéit fölöslegesen feljebb helyezni. Ugyanis velünk szemben is feljebb helyeznék.

A róluk kialakított, vagy őket illető szentté avatásunk pillanatok alatt semmivé lesz, amikor szembesülnünk kell azzal, hogy küzdelmeik nem csupán a rajtuk kívüli erők csábításai ellen történnek, hanem éppen velünk szemben is.

Elhagyni mindent? /04

A Szentek élettörténetei nem is lennének érdekesek, ha nem az Istennek, vagy Irgalmának valóságát és létezését bizonyítanák.

A bűn, a csábítás minden formája a Szeretet ellen szól. Abban elmerülve, olyan gazdagságot jelentve, mely elvakít. Hiába visz győzelemre, hiába elégít ki, értékük nincsen, bármilyen örömet nyújtának. Értékük számunkra megszűnik velünk együtt, de amennyire vágyaink alapjai voltak, gyötrelmet, és szenvedést okoznak magunkkal szemben, vagyis az isteni Szeretettel szemben.

Esetekben jobban föltűnhet, hogy azokat is mind romba dönti, melyek igazi értékek, kincsek, vagyis az isteni kegyelem ajándékai, az isteni Szeretet forrásai, jegyei. Melyek azonban ennél azonban többet is jelentenek. Sokkal. Őt magát, Irgalmának személyében a Teljességét.

Elhagyni mindent? /05

Belső küzdelmeink önmagunkkal szemben az Istenért, a tárgyi gazdagság elhagyásával sem elegendő.

Mindazokat is el kell hagynunk, melyekhez egyébként is kötődünk. Melyeket akár az imádsághoz, a szeretetkapcsolatunkhoz tartunk fontosnak vagy szükségesnek. Nem válhatnak szokássá, nem biztosíthatják lelki életünket, szeretetünket, mert függővé tennének bennünket. Sokszor látszólagos az olyan üresség, melyben elhagyunk mindent, hogy a Szeretetben teljes odaadottsággal a Szeretetteljesség részesei lehessünk. Ez a látszólagosság a közeledésünkben fog nyilvánvalóvá válni előttünk és bennünk.

Nincstelenné válnánk egy ilyen Szeretetközpontú kapcsolatban? Sokáig tartó küzdelmünk árán bizonyítást fog nyerni a Szeretet, és az a gazdagság, mely Belőle fakad, és amely csak ilyen áron érhető el.

Elhagyni mindent? /06

Isten Irgalmának személyében a Teljességét tárja föl előttünk, - és ami ennél kimondhatatlanul gyönyörűbb, - bennünk. Annak kimeríthetetlen végtelenségében.

Ez nem szűkül le a személyes bűneimre, ahol én lennék egyedül a központban. Nem zárul körém, és nem zár be. Nem ítél el, és nem ítél meg, amikor jelenlétében az ítéletet, magam hozom meg, magammal szemben, a Szeretetének nélkülözése miatt. A megbocsájtás azonban az Ő műve, Szeretet műve, a Megváltásban fájdalmasan gyönyörű szeretetének a műve a feloldozásban.

Míg gyakoroljuk az önbizalmat, és átnézünk bűneink fölött, egyszer több lehet a bűneinknek súlya, amikor rácsodálkozhatunk Megváltásunkra, hogy a naplementék helyett gyönyörűbb az Isten Valósága és az Irgalma, melyre nagyon szükségünk van.

Elhagyni mindent? /07

Gyönyörűbb az Isten Valósága és az Irgalma, melyre nagyon szükségünk van. Hogy van-e szükségem bármi másra, az kérdés marad sokáig. Míg egyszer, mindenben Ő lesz az első, és Ő lesz a minden.

Ez mégsem a jövőm titka. A Szeretetnek, a kiteljesedésének, erre most nagyobb szüksége van, amíg megteheti, amíg lehetősége van rajtam keresztül. Addig pedig nekem is sok lehetőségem van arra, hogy Ő bizonyítani tudjon.

Sokszor, és nagyon sokszor, csak úgy tud bizonyítani, amikor nincsen rajta kívül már semmim. Biztosítanánk magunkat ezer kifogással, de Ő igazából és félreérthetetlenül akkor tud bizonyítani, amikor már azok sincsenek.

Angyalok

Szél se rebbent

Szél se rebbent
Csak a függöny mozdult
És angyalok léptek szívembe
Amint a harang kondult

Körbe vettek
Közös imára leborultunk
S egy röpke kis időre
Együtt maradtunk

Csend volt
Mintha itt sem lettek volna
És hallottam énekét
Mintha egyikük dalolna

Azután távolabbról
És egyre messzebről
Csak a függöny libbent
És sokáig daloltam énekét szívemből

Advent, Karácsony

A mi Világunk /01

A mi Világunk, a mi életterünk. Lehetőségünk ahhoz, hogy benne, a Húsvét boldogsága, - a Világmegváltás, - tavaszt hozzon az Ember számára. Az Üdvözítő Szeretet megnyílásával, aki szüntelenül keresi a lehetőséget, a kapcsolatot az Emberrel, hogy ez a szeretetkapcsolat az Ember felől is létrejöjjön, és az emberi közösségben is kialakuljon.

Nem a Földön járunk, ha az életben maradás hódító és könnyörtelen küzdelmeit nem ismer-nénk a természet erejével. Az állat- és a növényvilág küzdelmei, a legkülönbözőbb gyilkos módszereivel hasonló az Ember, az emberi faj, az Ember módszereihez.

Az Ember számára azonban a húsvét öröme a Föltámadás győzelme a Halál fölött, vissza-találásunk Útját kínálja az Istenhez. Elválva attól az úttól, mely az adottságával és kínálatával a Bűnben tart meg, leszakadva és csak jobban távolodva a Teremtő Szeretettől.

A mi Világunk /02

Mit választok, mibe kapaszkodok, milyen lehetőségekbe, ami a biztonságomat jelentő megoldásaim között mégsem több mint látszólagosság, mely biztonságom velem együtt elvész.

Amit megszereztünk az élet során, sokszor a másik ember fölötti győzelemmel, az mind nemcsak elvész velünk együtt, hanem kérdésként megmaradnak válaszra várva, hogy azokban hol van benne az isteni Szeretet, az Irgalom? Az Ő Irgalma.

A válasz pedig, magamban hordozva én magam vagyok. Mindazzal, amit magammal viszek ebből a Világból, ahova Teremtényként születtem. Istennek teremtményeként.

A mi Világunk /03

A Teremtésben a mi Világunk kettős. Melyben a belső világunk különbözik környező világunktól. Ha belső világunkat nem isteni szeretet, és annak viszonzása táplálja, könnyen azonosulunk a környezetünkkel, a Világ természetével és kincseivel. Félelmet okozó erejével és pusztító hatalmával, mely hatalom bennünk is megszületve, a másik tehetetlenségét, megsemmisítését és halálát okozza.

Életünket követő szenvedés, a nyomorúság, a szeretet hiánya, a Bűn, - nem takarható el semmilyen ideálisnak tűnő divattal, reklámmal, illatszerekkel, korszerű eszközökkel, szórással, testiség örömeivel, érzékiséggel, érzelmeink hamis színeivel sem.

Mint a Világegyetemben lévő úr, a bennünk lévő úr is végtelen. Ez abban látszik meg leginkább, hogy az isteni szereteten kívül semmi sem képes betölteni.

A mi Világunk /04

Belső világunk ugyancsak nem véges. Vágyainkat követve nyilvánvalóvá válik, hogy mennyire nyitott mindenféle öröm megszerzésére, és milyen korlátozott az a szeretet, mellyel mások felé fordulunk közvetlen hozzánk tartozó családtag esetén is. Nehéz a választás, amikor szeretnénk megajándékozni valakit, és egyben azt is tudjuk, hogy ez csak felszínes akkor is, ha örömet okozunk a másiknak. Felszínes, mert ideig tartó, és nem tudunk olyan tartós örömet nyújtani, amit a fájdalmak, a félelmek, szenvedések, meg ne törnének, el ne nyomnának.

Mégis próbálunk az örömök szerzésében kapaszkodókra lelteni, és ha már nem érne bennünket örömet okozó meglepetés, próbálunk szabadulni sikertelenségeinkkel szembesülve a nyomás alól, legalább nyugalomra találva magunkban.

Érdekes, hogy élhettünk ezzel a nyugalommal, mely azonban csak takarja a beforratlan sebeinket, de az Irgalmas Szeretet helye mindvégig üresen marad bennünk, amiért szeretetet is képtelenek vagyunk adni.

A mi Világunk /05

Sebeinkkel bezárkózva a Szeretet elől, az Isten Irgalma előtt, nemcsak szeretni vagyunk képtelenek, hanem a szeretetre sem tudunk megnyílni. Számtalan pótlásait alkalmazzuk a Szeretet hiányának. Számtalan sebekkel, melyek nyomai akkor is megmaradnak, ha nem akarok róluk tudni, nem akarok velük szembesülni, egyszerűen nem akarok velük foglalkozni. Nyugtató módszereinkkel vajon milyen szándékkal azonosulunk? Megerősödve abban, amit ugyan kerülünk. Nem foglalkozunk a lelkiekkel, mert a világunk is kegyetlenebb annál, mégis érzékenyen kerüljük a támadásokat, lehetőleg megelőzve minden bennünket érő támadást vagy kihívást, melyekkel szemben megküzdeni nem tudunk.

A mi Világunk /06

Szeretet Teremtője vagyunk. Nagyon sokszor kell Őt megközelítenünk ahhoz, hogy megértsük, mennyire független tőle az olyan érzelem, mellyel próbáljuk kitömní. Kitömní a belső szeretetszomjunkat. Pedig ezt elvárjuk Tőle is, és sokáig.

Mária Magdolna tépelődésével, féltésével, ragaszkodásával a Szeretethez, saját szeretetének Okát kereste, és próbálta visszahívni, visszaidézni. Melynek megőrzése a tőle függő szeretettől mégis független. Tőle is.

Mintha nem engednék, hogy más legyen, vagy másképpen válaszoljon. Sokáig keressük is ezt a fajta választ, mely könnyeket fakaszt, ha Isten szeretetét kifejező Megváltó Művének közelébe érnék, annak kezdetéhez. Nem az alkalmi, és újra induló keresztutak újra kezdésével fog ez csitulni, amikor megállunk a Kereszt előtt, újra rádöbbenve gyarlóságainkra, melyek fájdalmasok.

Ha a Kereszthez vissza is térek egy folyamatos szeretetkapcsolatban, az olyan találkozás helye marad, melyről tudnom kell, hogy a förládozásnak, a szeretett Áldozatnak a helye, és a szent Sebek helyéről is tudom, hogy vannak.

A mi Világunk /07

A Szeretetnek szabadságot kell adnunk. Nem köthetjük meg, mint ahogyan vele szemben az elvárásainknak is el kell csitulnia ahhoz, hogy csalódásainkat is a szeretetválaszunk győzze le. Mindenekelőtt azonban az Ő szeretetválasza.

A Szeretetben nincsen semmilyen titok. Akkor sem, ha ismeretlen előtttem. Akkor is csak addig ismeretlen, amíg távol vagyok Tőle.

Ha a közeledésemben, vagy éppen azonosulva Vele, marad is titka, annak felfoghatatlansága a bizonyítéka az Ő nagyságának és Istenségének.

A mi Világunk /08

A Szeretet nyitott. Nyitottságában nemcsak befogad, hanem aki Benne részesül, az sem lehet bezárt. Nyitottnak kell maradnunk a külvilág felé is, mert különben az a Szeretet, akiről tudok és birtokolnám, nemcsak nem jut tovább rajtam keresztül, de még a saját szeretetmorzsáimon kívül sem tudnék adni másból.

Határtalan is, mivel az én határait is nélkülözi, melyek valóban csak az enyéim. Ő ugyan nem rombol, de ha közeledni akarok Feléje, akkor ezeket a határokat nekem kell fölismeri, és megszüntetni. Addig ugyanis nehezen fogom Őt megérteni, és a gondolatait is a saját gondolataimhoz és elképzeléseimhez fogom mérni. Sok válasz is így születik, anélkül, hogy az Isten választ, gondolatait, vagy vágyát megismerném önmagammal szemben.

A mi Világunk /09

Világunkban, mint a belső világunkban is, szükségünk van a Mindenséget átható Szeretetre, a Megváltásra, ami a kapcsolatunkat, kapcsolatunk gyógyulását jelenti egymás felé is, visszatálva az Istenhez.

A szeretetben, - az isteni Szeretetben is, - egymásra vagyunk utalva. Megszakad egy láncszem, - a Szeretetből fakadó Kegyelmek láncszeme, - ha nem az Istenhez kötődöm. Furcsa vagy szokatlan módon nemcsak én merítek Belőle, hanem Ő a szeretetének minden apró kis szilánkját azért adja, mert ha talált is valakit annak befogadására, azt ugyanúgy és önzetlenül tovább kell, hogy adja az Istenhez, a Szeretethez tartozó szeretetének darabjaként.

A mi Világunk /10

Méltatlanságomat ne akarjam elfelejteni. Akkor sem, ha méltó lennék a Kegyelmek bármelyikére vagy továbbadására. Mert a továbbadásuk szükségszerű, és a közbenjárásunk egymásért ennél is fontosabb.

Szinte felelősség.

Hány embernek, hány léleknek is volna szüksége az én segítségemre, imádságomra? Arra a figyelemre, olyan közbenjárásra, melyet, ha én nem teszek meg, ki fogja helyettem megtenni? A nagyon távoli, vagy világra húzódo problémák és gondok mellett, a személyes gondok és szenvedések is segítségért kiáltanak. Nem, vagy alig hallok ezekből valamit is, ha csak azokat venném észre, melyek a közvetlen környezetemből érintenének alkalomadtán.

Pedig a Megváltás nem nálam ér véget és nemcsak miattam történt. De utat találhat bennem, és amennyire nagy a Szeretet szabadságvágya, azzal a szabadsággal nemcsak bennem söpörhet végig, hanem rajtam keresztül is.

Ilyen a mi Világunk, és ilyen a mi belső Világunk a Megváltás örömében.

Elengedlek

Elengedlek
Ne légy rabja vágyaimnak
Őrizz meg úgy, ahogyan szeretnél
Őrizz meg engem úgy, magadnak

Szerelmem tükre

Szerelmem tükre
Drága Virágom
Benned az Istent
Az Irgalmát csodálom

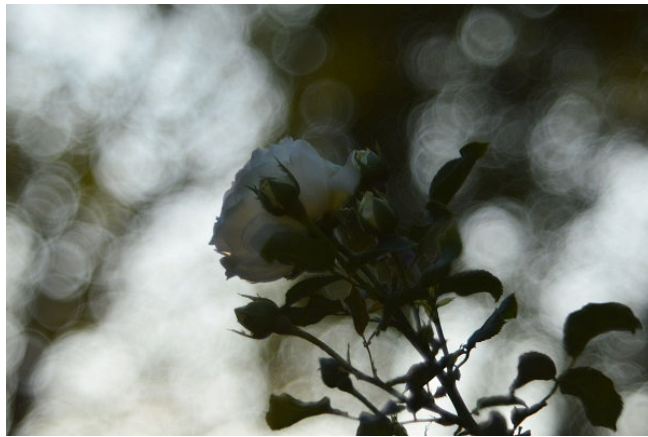
Ily nagy örömért
Magasztalja lelkem
Hogy drága Istenemnek
Anyja lehettem

Keresztút, Húsvét

Vártam

Vártam
De nem mentem közelebb
Az ítéletet én hoztam
És néztem mi történik köztetek

Szeretet vett az ölébe
És csend szorította szívemet
Vártam, s egészen halkan
Magadhoz szólítottad lelkemet

Keresztednél

Keresztednél
Szereteted alig értem
Fájdalom és a szeretet
Kavarognak bennem

Elválasztani egymástól
Nem lehet
Nincs más válaszod
Csak a szeretet

Kápolna

Ajtód előtt állok /01

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

/Jel 3, 20-

Akire nem is számítunk, sokszor hiába zörget. Különösen Isten közeledése, „látogatása” lehet zavaró, amikor nem is számítunk Rá.

Amikor pedig kiáltunk, várnánk, hogy jöjjön, segítsen, az ajtónk hiába tárva-nyitva már senki sem zörget, hogy belépne hozzám. Nehéz észrevenni, hogy ilyenkor is ott lehet és belépésre vár.

Ajtód előtt állok /02

Hívásunkat az Isten hallja. Bezárt szívünk ajtajában éppen úgy ott volt, mint amikor segítségért kiáltva, a jobban kitárt ajtóban is ott áll előttünk.

Sokszor még ilyenkor is hiába zörget, amikor nagyobb a belső zaj, a vágyaim zaja, és ha ki is tekintenék, oly távolinak tűnik, mintha sehol sem lenne. Pedig ott van előttem.

Ajtód előtt állok /03

Az Isten hiába zörget, hiába keresi velem a kapcsolatot, amikor én is ugyanezt teszem egyre hangosabban és erősebben. Az én zörgetésem mitől olyan hangos, és miért?

Amikor szeretetből fakad a keresésem, zörgetésem, szólításom sosem lesz hangosabb akkor sem, ha a gondjaim nagyobbak lennének.

Ajtód előtt állok /04

Amikor az Isten zörget, éveken át tartó, rendkívül sok elfoglaltságom, kifogásom lehet, hogy ne nyissak ajtót. Nincs is szükségem nagyobb szeretetre, amikor megvan mindenem, és az önszeretetem mellett a szeretet más forrása is kielégít és körbevesz engem.

Ajtód előtt állok /05

Amikor az Isten zörget, a kapcsolatot keresi velem, velünk. Régóta zörgethet nálam, ha csak a vágyaim teljesítése miatt nyitok ajtót. Ilyenkor azonban Ő még nem lép be. Valószínű azért nem, mert nem őt keresem, hanem olyasvalakit, akit istenemnek képzelek.

Ajtód előtt állok /06

Amikor az Isten zörget, könnyen a vágyaimon kívül reked. Miközben nálam hiába zörgetne, zörgetését már messziről meghallhatják olyanok is, akik alig várják közeledését. Akinél tárva-nyitva volt az ajtó, csak hogy a legkisebb neszt is meghallhassák.

/Mindazok, akik közbenjárnak másokért, imáikban sokszor nyitottabbak Isten Irgalmára, és a legkisebb változást is észreveszik abban, akit az Úr elé visznek. Míg ő a bezártságában semmit sem érzékelne az isteni jelenlétből, mégis mindenki más, - aki körbeveszi, - Isten Irgalmából csodálatos kegyelmekben részesül.

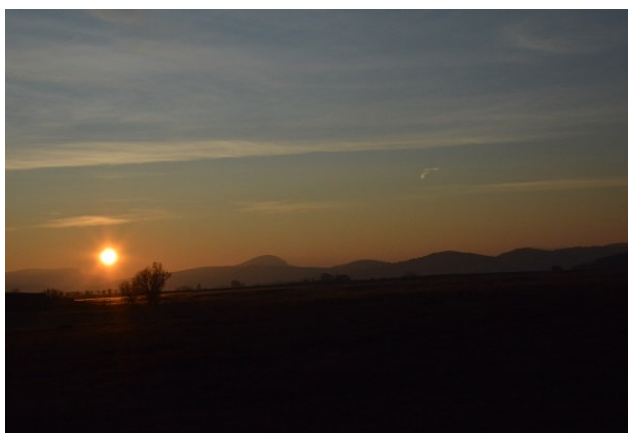
Ajtód előtt állok /07

Amikor az Isten zörget, az általában tudható.

Amikor távolodik, a nagyobbak tűnő távolság miatt elérhetetlennek tűnik, és sokáig nem értem, miért? Nehezen veszem észre, hogy ezt a távolságot én akartam. Hosszú lehet az út az Áldozatáig, mire azt is észre kell, hogy vegyem, hogy Ő, mindvégig ott volt a közelemben, sokszor pedig előttem.

Ajtód előtt állok /08

Az isteni szeretet zörgetésekor mosolyára nyitunk ajtót. A zörgetés később elmarad, mint ahogyan az ajtót sem csukjuk be többé.

Hatalmas Isten

Oly közel lenni hozzád
Színed előtt Uram, elviselni nehéz
Mégis követ a lelkem
Bármerre fordulsz, bármerre mész

Bármit gondolsz és mondasz
Alkotsz és érintesz
Egyetlen szavaddal hívsz
És magadhoz intesz

Futna lelkem és sietne Hozzád
Akaratodat keresné szüntelen
De magad jössz közelembé
Mert a távolságot legyőzni képtelen

Nagyságod mélységeket érint
Megnyílik előtted a végtelen
Szívem legmélyéig hajolsz
S a távolság eltűnik közöttünk hirtelen

Szellőmosoly

Lehunyam szemem
Hogy lássam Arcodat
Csak szívem hagyom nyitva
Hogy halljam hangodat

Kezeimet összekulcsolom
Hogy kezedet érintsem
És lelkem meghajol előtted
Hogy felemelj engem

Kialszik fényem
Minden tündöklésem
Maradj meg nekem
Egyetlen Istenem, kincsem

Összekulcsolom kezem
És semmit sem érintek
Csak lelkem fordul Feléd
Szellőmosolyával átölellek Téged

A te örömöd

Nyisd meg a szívem
Hol magam vagyok
És nélküled Istenem
Vágyaim rabja maradok

Nyisd meg a szívem
Hol szunnyadnak álmaim
Tégy szabaddá engem
Ha megkötnék hiú láncaim

Nyisd meg a szemem
Hogy Téged lássalak
Fülemet érintsd meg
Hogy szívemben halljalak

Mutass rá mind arra
Ami nem tiéd
Hamisságaimra
Melyeket féltenek

Nyisd fel a szemem
Hogy hazugságaimat lássam
És szívem mélyére tekintve
Szívből megutáljam

Hogy vágyaidat megértsem
Segíts rajtam
Segíts, hogy fölkinált Irgalmad
Elfogadjam

Segíts csendesednem
Hogy ne csak szavaimat halljam
S ha nem hallanék semmit
Csended legyen benső nyugalmam

Add meg kérlek
Amit Te is oly nagyon szeretnél
Szeretetemért cserébe szerelmed
Amit Te is félteneél

Szabadíts meg engem
Hadd legyek szeretetvágyaidra szabad
Szabadítsd föl a lelkem
S akkor mosolyából a Te örömed fakad

Mert te is

Megbocsátok a másinak
Mert nekem is feltétel nélkül megbocsátasz
És nem kérek tőle számon semmit
Mert te sem a mentegetőzésekre számítasz

Megbocsátok magamnak
Ami Irgalmad nélkül lehetetlen
És darabjaiból rakod össze lelkem
Hogy maradjak meg szeretettedben

Közel kell lenned

Csönd van
Mikor találkozom veled
Gondolataimra a választ
Csöndesen teszed

Hangodat
Csak lelkem hallja meg
Szereteted nyelvét
Csak lelkem érti meg

Közel kell lennem
Ha hallani akarom hangodat
El kell, hogy rejtőzz bennem
Hogy ismerjem vágyadat

Oly közel kell lenned
Hogy ami sért, nekem is fájjon
És ha seb nyílik rajtad
Engem is szíven találjon

Imát kérek /01

Szívesen terheljük a többieket ilyen egyszerűen megfogalmazott kéréssel. Azután pedig még több minden miatt, melyek az alapkéréshez csatolhatóan, előre nem voltak a számításaimban. Szinte csak én nem veszem észre, hogy feladatokat osztok a saját imádságom és részvételem nélkül.

Imát kérek /02

Imát kérünk, nagyon súlyos és életfontosságú helyzetekben is. De sokszor kitűnik, hogy bár a segítségért kiáltás hangos, de ha nem jön várt segítség, az se baj. Megoldódik másképp, más terveket szőve. Ez azonban takarásban marad, mint ahogyan az is, hogy benne sehol sincsen az Isten szándéka akkor sem, ha mindent úgy tálalok, mintha a megoldással az Istenhez ennyire közel lennék.

Imát kérek /03

Létezik „veszélyhelyzet,” amikor minden szálát megmozgatva imaáradatokat indítok a vágyam teljesüléséért. Megtévesztő lehet a kép, melyben a fuldokló szerepét játszom el, és veszélyesebb is a másik számára, aki segítségemre siet, de gondjaimmal észrevétlenül magammal rántom, hogy azokban megértéssel legyen felém.

Ilyenkor már nem is az imádság számít, hanem az, hogy egyre többen legyenek körülöttem és vegyenek körbe úgy, ahogyan én diktálok.

Imát kérek /04

Imát kérek, de amint a gondom elmúlik, az imaéletem is ellaposodik.

Ami fontos lett volna az Isten előtt, abból nem adok semmit. Gondjaim rendeződésével meggyőzőm magamat, hogy ezek szerint idáig is rendben volt minden velem kapcsolatosan, nyereszkedéseim, akaratom, hatalmam stb. mind a helyükön vannak. Ami kis időre megállított, az csak egy kis próbája lehetett annak, hogyha legyőzőm, milyen ügyes vagyok.

Miért is Szent?

Miért is lenne szent, aki alig tud szabadulni a bűnéből, a vissza-visszatérő kísértései elől?

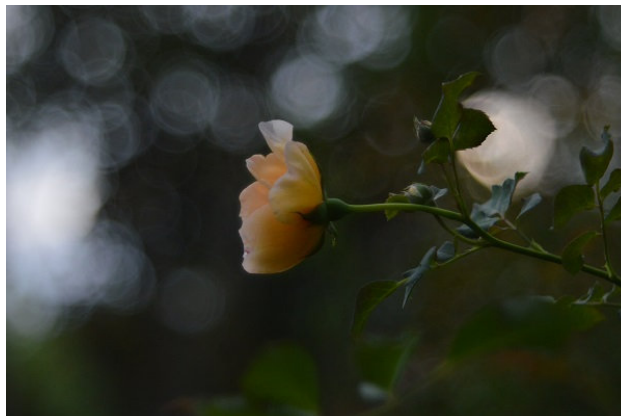
A Szentnek nincsen mit föl mutatnia magából a saját dicsőségére. Ő és minden vágya Jézusra mutat. Aki a föltámadásával nekem is szabadulást szerzett a halálból, a bűnből, a halálos ítélettől, ha ezt szeretném és akarom.

A Szent nem büntelen. De küzdelmeiért, az isteni Szeretet felé fordulásáért az Isten mégis „felé fordul”.

A nagyobb odaadása miatt csupán? Nem.

A nagyobb odaadásban, nagyobb és több az üres hely az Isten számára, melyet csak Ő tölthet be.

Milyen érdekes, hogy az Isten előtt is létezik vagy létezhet pusztaság, - mely bennünk születik, - ahol nincsenek bennünk göröngyök, hegyek és halmok, még a sokszor óriásibbnak tűnő kísértések és bűnök esetén sem, amikor ezek, minden gyónásunk alkalmával, ismét törlődnek. Ez a pusztaság marad a Szeretet helye, a találkozásunk helye az Istennel. Az egyesülés helye. Ilyen lenne az a hely, melyet Ő annyira szeret, és ahova annyi szor hív bennünket, hogy egymásra találjunk?

Szerelmem

Szállnék feléd, mint a szellő
És átölelnélek karjaimban
Suttognám halkán, mennyire szeretlek
Simogatnám arcod álmaidban

Sietnék feléd, hogy kézen fogjalak
Vinnélek magammal messzire
Irgalmam határain túl megtudhatnád
Miért is szeretlek ennyire

Változatlan bűneink /01

Miért is nem léphetek tovább? Miért is nem jutok előbbre? A Szeretethez közeledve mintha jobban távolodnék?

Ez az utóbbi kérdés önmagában is helyesebb választ fogalmaz meg, mely még azonban inkább csak az én válaszom. A küzdelemben, a kitartásban az Isten válasza is kibontakozik. Sokszor csak évek, hosszú évtizedek múlva. Amikor már belefáradunk, föladván, beleununk az állandó kerékvágás sártaposásába, beleununk az egyhelyben járásba, és a kétségbeesés pedig egyre hangosabb.

Változatlan bűneink /02

Belefáradunk, föladván a küzdelmet, beleununk az állandó kerékvágás sártaposásába, beleununk az egyhelyben járásba, és a kétségbeesés pedig egyre hangosabb. Az elfáradásban, a tehetetlenségben sokszor éppen akkor, amikor már nincsen több erőnk, elképzelésünk, újabb kérdés-sorozatok születnek. Bármilyen idegenül hangzanak az Isten felé, a Szeretet felé szólalnak meg és szakadnak föl belőlünk a szükséges és hiányzó Kegyelmeink miatt; „Miért?”

Változatlan bűneink /03

A tehetetlenségben felhangzó belső kiáltásaink régóta nem győzelemről szólnak. És véletlenül sem győzniakarásról. Egy olyan kapcsolatról, - szeretet kapcsolatról, - melyet a bűn óriási erővel képes elnyomni, és igazolni, hogy nincsen. A némaságában, a Szeretet némaságában a Feszület előtt azonban történik valami. Minden egyes tátongó csöndben, mely egyre nagyobb és mélyebb.

Éppen úgy, mint a már tehetetlenségtől kimondhatatlan kiáltásunk mégis meghallgatásra talál? Ebben a mély csöndben, ahol úgy tűnik, minden elveszett a reménnyel és a bizalommal együtt egyre tisztábban fogalmazódik meg az a Szeretet bennem, mely ismerős „hangként” visszamenőleg is azt igazolja, hogy mindvégig velem volt.

Változatlan bűneink /04

Talán szükség is van erre, szüksége van erre a Teremtménynek, az Embernek, hogy a tehetetlenségbe sodró küzdelemben, a nagyobb visszaesésekben is mégis előbbre és az Istenhez jusson azon az úton, mely az Irgalom útja. Elé kell jutnunk, mert nem követhetjük Őt távolról. A szeretetről alkotott fogalmaink a távolság vagy esetleg a közeledéseink miatt is olyan elcsépeltek, önzők, személyre szabottan egyéniek.

Érdekes azonban, hogy sokszor a nagyobb küzdelemben megismert Szeretet mitől olyan más, mitől olyan, amilyen Ő. Végtelenségében is mitől marad mégis ismeretlen? - Már nem lesz az. Csak hasonlóan a végtelenségéhez, kimeríthetetlen, ismétlések nélkül, egyhelyben járás nélkül.

Változatlan bűneink /05

Bármennyire is nagy lehetett a küzdelmünk idáig, a szeretet fogalma nem lesz leharcolt.

Az ára, amiért nekem is meg kell küzdenem, egyre nagyobb, és miközben egyre jobban látszik, egyre jobban fogalmazódik meg előttem és bennem az Irgalma.

Mennyien veszik vissza magukhoz a győzelmi dicsőséget szinte azonnal, az adandó megbocsátás idejében, egy futó találkozásban? Amikor mintha többre nem is lenne szükségem, kikapom Isten kezéből a koronát. Pedig ezt a koronát más kínálta. Mivel az Isten koronáját, amit én fontam, én tettem Irgalmára, nem vinném magammal.

Ezzel a koronával, amit a fejemre helyezek, mégis csilloghatok az elrabolt fényében. Mennyien őrzik ezt a hamis fényt, és hiába beszélnek az Istenről, magukat ismerik el, a maguk erejével és hatalmával istennek.

Változatlan bűneink /06

Az Irgalom, a Szeretet ára, - amiért nekem is meg kell küzdenem, - egyre nagyobb, és miközben egyre jobban látszik, egyre jobban fogalmazódik meg előttem és bennem. Ez kibontakozása az isteni Szeretetnek. Ember nem lenne képes befogadni sem szellemileg, lelkiileg, sem testileg. Már a felismerésben meghasadna a szív, ha a küzdelemben, mely Ő érte szólt mindvégig, apránként meg nem mutatná magát. A Teljességének egy parányi csodálatát nem tárná föl előttem. Melyet így is, éppen csak „Bele látva” is nagyon, nagyon nehéz befogadni és elfogadni.

Mert ekkor már a Szeretet beszél. Ő fogalmazza meg Ön magát, bennem.

Miközben ott vagyok Benne. - Teljességgel az Irgalmában, vele azonosulva, a szenvedéseiben, melyben ott látom a saját szenvedésem nyomait?

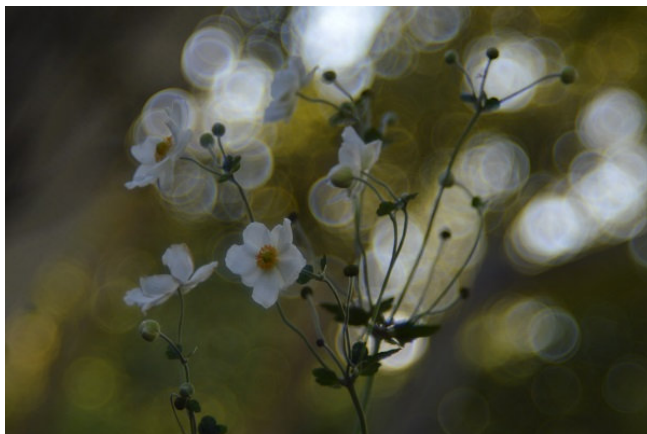
Változatlan bűneink /07

Mindezeket a korábbi gondolatokat összegezve, talán föl tudjuk mérni jelentőségét annak, hogy miért nem változnak a „nagy bűneink”. Vagyis miért nem válthatók a változatosabb, „apróbb” bűnökre.

Az apróbb bűnök is hatalmas erővel rendelkeznek, melyeket sokszor álcaként használunk másokkal szemben. Addig, amíg lassan össze nem tevődnek, és ki nem alakulnak egyetlen gócponttá. Miközben odáig, a szétszórtságukban, nehéz rátalálnom a gyökereikre. Ahol egyetlen naggyá tornyosulnak.

A nagyobb küzdelmek azonban már régen egy nagyobb Szeretetért szólnak. Sokszor ezek a látványosabbak is, amiért azonnal megítélhetnek, rám tapasztott előítélettel, amiért elhagynak, és amiért egyedül maradhatok. Míg mindenki más megítélhet, milyen óriási Kegyelem húzódik meg a bűnöm háttérében. Milyen csodálatos, amikor a kilátástalan harcban, - melyet önmagam ellen vívok, - csak egyetlen kihívásnak kell mégis megfelelnem. Egyetlen pontból rátalálni az egyetlen, Isten felé vezető Útra, az Isten Irgalmára.

Mennyi ilyen Szent van már közöttünk is, akikkel együtt élünk, de maguk sem tudhatják, hogy azok.

Dalol a világ

Dalol a Világ körülöttem
És dallamát boldogan zengem
De a Te dalod, a Te dallamod
A Te örömöd, elcsitulnak bennem

Hogy mélyről fakadjanak
A Csendből
Benned elmerülve
Egészen közelről

Szerelmed

Ahol vagy
Én is ott vagyok

Nem vagy egyedül
Veled maradok

Ahová mész
Követlek téged
A legnagyobb csendben is
Utolérlek

Mintha lépteid hallanám
Újra rád talállok
Elég, ha ismerem szerelmed
De lábad nyomából semmit se látok

Ő meg én

Két kezemben

Két kezemben
Amint lehunytad szemed
Szívemet az Isten csendje
Töltötte meg

Két kezemben
Szerelmes szívedre hajoltam
És álmaidat csendben
Örökre átkaroltam

Átkaroltam
És vittek közelebb hozzád vágyaim
S álmaidban valóra váltak
Legszebb álmaim

Követnélek messzebb

Követem és tudom
Minden gondolatod
S a szótlán csendben
Válaszomat is tudhatod

Tudhatod, hogy akaratodért
Messzebb is követnélek
De sokszor elkerüllek
És az úttól messzire eltérek

Szerelmed

Szerelmed szívemben
Mindig fáj és örömmel dalol
Oly nagyon mélyen
Hová csak az isteni csend hatol

Ott nyílnak örömeid
És borulnak virágba újra
Hogy hányszor hullottak kegyelmed cseppjei
A lelkem sem tudja

Hervadnak és újra nyílnak
Áldásod keresve
Hogy többé be ne záruljanak
Egyszer s mindörökre

Benne csodálom

Ments meg Istenem
Ments meg
A gonosz győzelmétől
Ments meg

Óvj meg csábítása erejétől
A hatalomvágytól
Mielőtt rabságba ejtene
Óvj meg hálójától

Ne hagyd, hogy elvessek
A védelmet idejében add meg
A küzdelemben ne hagyj sokáig magamra
De légy áldott, ha magam maradnék egy pillanatra

Légy áldott
Mikor magam maradok egyedül
És harcaimat vívom
Tehetetlenül

Légy áldott
Mikor elvesz minden reményem
És erőm sem marad
Hogy magamat védjem

Légy áldott
Minden küzdelmemért
És ne tüntess ki engem
A győzelemért

Légy áldott
Ünnepélyes, halk szavakkal
Mikor a csatát nem én nyertem
S a dicsőséget is vidd magaddal

Dicsőítelek téged Áldozatodért
Akiért szüntelen áldalak
S ha veszítenék a harcban
Benne csodálom irgalmadat

Benne csodálom
Minden parányi örömöm
S ha boldogságodat bennem találnád
Ő érte köszönöm, köszönöm

Nehéz megtenni

Nehéz szegénynek lenni
Mégis sokszor meg kell tenni
Hogy Istenen kívül semmim se maradjon
Semmi

Válaszolj

Kérlek Istenem, ne légy oly hallgató
A némaságban, gondolatodat sem értem
Csak egyszer válaszolj, halljam szavadat
És gondolataim, gondolataidra cserélem

Tündökléseink

Isten szeretése minden emberi dicsérettől és elismeréstől független.
Kifejeződése hiába szép, hiába gyönyörű, Róla és Vele kapcsolatosan a gondolataim szépsége sem megszerezhető érdem.
Azok, ha szépek, azért olyanok, mert Isten Irgalma szebb a kimondhatatlannál, mégis okot ad és módot talál arra, hogy Önmagát kifejezze.
Nem érzelmeinkbe fojtott megindulással vagy hangos örömmel, melyek mindent elsöpörnek.
Képesek elsöpörni pontosan azt, Akiért és Akiról szólnának, és amiért előbb tündökölhettek
önmagam fényében mindenki előtt.

Ha jönnél

Légy áldott a magányért
Melyben Téged várlak
Figyelmem nem vonná el semmi
S ha jönnél, azonnal meglátnálak

Minden pillanatban

Várj még egy kicsit
Várj még Istenem
Hadd legyen a vágy
Még nagyobb bennem

Hadd legyen örömöm
A várakozásban is nagyobb
A pillanat is közelebb hoz Téged
S én minden pillanatban boldogabb vagyok

Ölelj magadhoz

Látni kívántál
Az alkalmat kerested régóta
Csakhogy közelembe érhesz
És megállíts egy szóra

Egyetlen szóra
De maradtam döbbenet, szótlantul
Az Isten állt előttem
Megkötött kezekkel, mozdulatlanul

Szólhattam volna
Ha nem lennél ennyire közel
De minden gondolatom
A puszta csendje nyelte el

Minden hangot
Melyek semmit sem érnek
Ha nincs bennem szeretet
Nem érinthetnélek

Ha nem jönnél közelebb
Szeretet sem lenne bennem
Hogy átölelhesselek
Öleld magadhoz a lelkem

Isten a pusztában /01

Nem szoktunk hozzá a csendhez. Kietlennek tűnik az a puszta, ahová az Isten elhív. Ahova szólít a találkozásért, és ahol megszólal. Külső pusztaságnak látjuk, mellyel nem tudunk azonosulni. Várjuk, hogy az Isten magát megmutassa benne, érthető módon egy szokatlan csöndben, de amíg az Ő csöndje szokatlan, ismeretlen is.

Ismeretlen marad, amíg a puszta csöndje, - a külső csönd, - be nem tölt teljesen. Pedig a puszta és a csöndje, - az Ismeretlen, - maga az isteni jelenlét. Ő maga végtelen, mint a puszta, ahol nincsen valóban semmi az Ő szeretetén kívül, ahol Ő jut szóhoz.

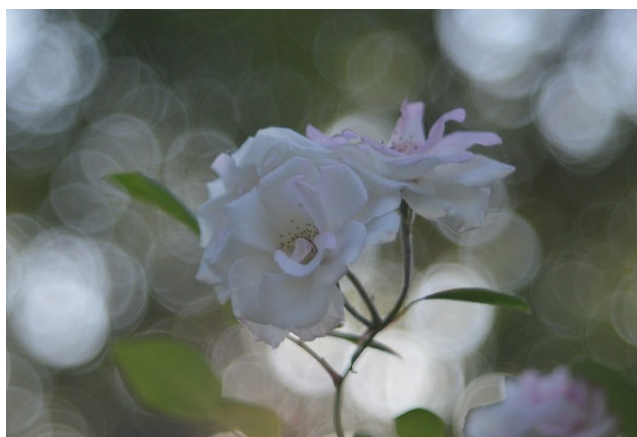
Isten a pusztában /02

Ehhez nagyobb csönd, az Isten csöndje kell, hogy megértsem, és hogy rátaláljak magamban, bennem. Megtalálva azt az utat, mely Hozzá vezet, amint kilépek a pusztába, minden zajtól távolodva. A belső zajoktól is. Mindentől, ami nem Ő. Elveszve ebben a pusztában, ahol a Szeretet különös virága nyílik. Az Irgalma. A tövisek Rajta tőlem vannak, miattam, és Őt sértik.

Erre a virágra nehéz rátalálni, de aki rátalál, az Istent találja meg.

Egyetlen pillanat

Egyetlen pillanat is többet ér az Istennel, vagy azok az évek, melyekben Ő maga tűnik el örökre előlem, mint akár egy teljes és sikeres élet, amelyben sehol sincsen.

Mi lenne tiéd

Mi lenne tőlem a Tiéd
És hogyan hinnéd el azt, hogy szeretlek
Ha elfelejteném, miért szeretsz ennyire
És elfelejteném a Keresztet

Benső szentély

Kiüresítés /01

Csalóka lehet, amikor addigi szándékainktól-érzelmeinktől eltérően, egy tisztának tűnő szándékért, kapcsolatért, másfajta érzelmre alapozunk vágyaink teljesüléséhez, teljesítéséhez. Melyben nem is történik más, mint hogy jobban és csak arra az egyre tudjak figyelni, annak érdekében valóban minden mást félre teszek. A szándékom, a vágyam lehet tiszta, de ez lenne a kiüresítés Isten akarataért, akaratának tetszésére?

Kiüresítés /02

Kiüresítésünk sokszor nem több, mint ideig tartó odafigyelés arra, amit nagyon szeretnénk. Isten kezébe ajánlhatjuk vágyainkat, de érdekes, amikor a hangsúly mégsem miatta és érte, hanem vágyainkon marad. Ráhangolódással egy ismeretlen szerelemre, érzésekre, érzelmekre, melyek ott lehetnek nagyobb odaadásunkban is, mint például a papi, szerzetesi hivatásban is. Úgy gondolhatjuk, hogy tiszta szándék tölti be szívünket, miközben vágyunk olyan lehen-gerlő, hogy alig vesszük észre, hogy összekuszálódnak bennünk az imádság, a hit, a szeretet tisztasága és az Istenről alkotott kép.

Kiüresítés /03

Amikor vágyainkban megnyílunk az Isten előtt, és a kiteljesedés lehetősége is ott van, hosszú ideig tartó, lehet, hogy később sem vesszük észre, hogy a kezdeti kiüresedés csak ideig tartó volt, a kiteljesedésben pedig visszavettem mindent, ami én vagyok, amiben többnek kellennem, de hogy ezekben az Isten ott lenne kezdettől fogva, arra most annyi időm sincsen visszafordulni, újra keresni a választ. Az Ő választát, mely tisztázná előttem mindent.

Kiüresítés /04

Sok, nagyon sok kapcsolat és hivatás kerül Isten elé úgy, hogy fájó lenne szembesülnünk az igazsággal. Azzal, hogy az elhamarkodottság köt meg, melybe, ha utólag sem kap nagyobb hangsúlyt Ő, az Isten és az Irgalma, akkor semmilyen eskü sem számít. Még az eskü súlya sem, amit a házasságkötéskor részben magamra is kimondok. Minden más nagyobb indokot fog adni ahhoz, hogy a Szentség fölboruljon, darabokra essen. Hivatásomban is kapaszkodhatok a kezdeti szándékomba, de ha a kiüresedés ott is megszakadt, a kapcsolatom is megszakadhatott az Istennel.

Kiüresítés /05

A kiüresedést, a nyitottságunkat az Isten felé becsapósan fedik a hiúságunk, fölvelt pózok, melyek különösen a hivatás területén jelentenek olyan felületet, ahol támadhatók vagyunk, de önmagunk előtt ezek jelentenek nagyobb biztonságot, és a tekintélyünk elismerésének biztonságát, önmagunkat meggyőzve.

Kiüresítés /06

Az elhívásban, a hivatásban is állandó és folyamatos kell, hogy maradjon. Nehéz fölismernünk, hogy ez még sincsen, amikor részben teszünk eleget a Szeretet befogadására.

Ilyen „kis kiüresedésekre” számtalan módon van alkalmunk. Ezek azonban ugyancsak ideig tartóak. Ráhúzzuk ugyan a házasságunkra vagy a hivatásunkra, mintha attól azok még teljesebbek is lennének, de valahol, valamikor, valamiért és valahogyan lezártuk a kiüresedés lehetőségeit.

Kiüresítés /07

A kiüresedés a legelső pillanattól kezdődően is elszakadást jelent. Szakítást, kiüresítést mindattól, melyek miatt az Isten nem léphet szívembe.

Ezek, vagy ezek közül akár csak egy megtartásával hiába nyitok és tárok ki minden lehetőséget az Isten előtt az Ő számára, ott állhat az ajtó előtt, de hiába zörget. Mintha lenne egy másik ajtó is, amit szélesre tárok és ahol egy másik istent várok.

Ahová nem jut el az Ő figyelmeztetése sem, hogy az nem az az ajtó és nem az az út, amely hozzá vezet.

Kiüresítés /08

A kiüresedés nem ideig tartó, és leginkább nem élménygyűjtésre, megtapasztalásra van. Amiért a megtapasztalások hiányában, válasz hiányában, vagy magunk előtt igazolt válaszunk miatt be is zárul.

A kiüresedés mindig lemondással jár. Az Isten Irgalmáért. Odaadásunkban a teljesség minden ember számára szükséges, mivel a Megváltás minden Ember számára szabadulást jelenthet. Úgy a bűneinket követő ítélettől, mint minden mástól, amivel itt meg vagyunk kötve. Minden olyan vágyunktól, melyek bennünket kötöznek meg akaratunkban, döntéseinkben, kihagyva azt a lehetőséget, hogy elengedjünk mindezeket az Isten Irgalmáért, hogy bennem is Szabad lehessen.

Kiüresítés /09

Kiüresedésünkben nemcsak az Isten Irgalma nyílik meg, és kap lehetőséget akár a feloldozásban. Az ürességben, a tisztaságban ez az állapot ajtók, ablakok és falak nélküli.

Amikor szabad vagyok a Szabad Szereteten. Abban, Aki Szabad. Szabadsága előtt nem jelentek külön területet, ahová nem léphet be. Bennem ott fúj, ahol akar, és Ő sem jelent számomra figyelmeztetést, hogy még a sarumat le kellene vennem. Mert nincsen semmim rajta kívül. Amim van, az az Eucharishtiában jelen lévő Krisztus, az előtte Egyetlen és tetsző Áldozat. Akivel és Akiben az én áldozatom és följánlásaim egyesülnek.

Kiüresítés /10

A folyamatosságban lévő kiüresítés, a kiüresedés érdekes fájdalommal jár. Nehéz lenne megmondani, hogy a Szeretet megnyilvánulásának kegyelmi összetevői, vagy a mi felismeréseink következményeként, melyben az Igazságnak, Isten Igazságának tisztasága az egész Világra, de első sorban benső világomra is rávetül. A Szeretet kísérő jele is lehet. Olyan Szeretet jele vagy ajándékai, melyben mindenestől Ő Van jelen.

Szemben mindazzal, ami bűn, és amiért minden bűneim okozta betegségeimre csak az Ő Irgalma hozhat gyógyulást, szabadulást.

Kiüresítés /11

A kiüresítés ne legyen hangulat függvénye. Még csak nem is átszellemült állapoté.

A Szeretet ennél természetesebb. Az Ő természetében találjuk meg szeretetünknek azt a közvetlen módját is, melyben Krisztus van jelen. Ettől még gyönyörűbb az Emberi természet. Teremtényként hasonlóan megnyílván az Isten előtt és az Ő számára, akaratára, mint a Teremtett Világ, a Földünk és a belőle fakadó élet.

Az Ember azonban ennél sokkal több. Mivel a Megváltás is miatta és Érte történt. Az Ember bűnei miatt.

Kiüresítés /12

A kiüresítésben kezdettől fogva nincsen semmim. Semmim. Ezt a „puszta” látványa és érzékelése is mutatja, amikor azonban könnyen fordulunk el az Istentől vissza a hangulathoz, egyéb örömszerzésekhez, vágyaink teljesülése miatt. Mennyien ott maradnának ebben a pusztában, ha tudnák, hogy az Istennel voltak. Nincsen olyan szeretet, boldogság, amivel ezt a közelséget mégis lecseréljük.

Kiüresítés /13

A kiüresítésben az Isten számára vagyok jelen és nyitott. A házasságban is és minden közösségi kapcsolatban is, ahol az emberi természet, az elvárások, a normák, a szabályok, a vállalások, feladatok, keretek közé szorítanak.

Amikor a kiüresítés nem szól másról, mint arról, hogy koncentráltan tudjak vágyamra figyelni élvezetek, örömök, érzékiség, önző érdekeim miatt, nemcsak a kapcsolatom szakad meg Istennel, hanem sérülnek azok a pontok, ahová Isten nem léphet be.

Kiüresítés /14

A kiüresítés csapdájába kerülök, amikor nem az Istennek adtam lehetőséget benne. Amikor nem hosszan tartó és nem folyamatos a „puszta” állapota. Félrevezető lehet Istenre fogni a folytatásban elképzelt isteni akarat jelenlétét és támogatását. Mindezt erősítjük és igazoljuk olyan tevékenységeinkkel, melyekben találhatunk Istennek is tetsző megoldásokat, de tevékeny aktivitásomban hol van az a csönd, ami Istent igazolná, és nem engem?

Kiüresítés /15

A kiüresítésben az állandó pusztát másnak a szerelme, Isten szerelméből fakadó Irgalma borítja virágba. Pusztává változik minden pillanatban, hogy virágozni tudjon. Nemcsak a kezdeti puszta és egyedüllét megtapasztalásával. Az Isten Szerelme Szabad. Mivel teremtménye vagyok, meg kell, hogy mutassa Szeretetének minden dimenzióját. Ahhoz, hogy jobban szerethessem, minden irányban meg kell ismernem. A bűneim okozta mélységek, a szeretetének magassága és szélességeinek határtalanságában. Az üresség, a hamis kincsek, hamis és bűnös vágyak felismeréséhez segít. Mennyi mindenünk van, amitől már megválni is nehéz. Amiért a kiüresítésnek egy másik, részleges formájával próbálkozunk.

Kiüresítés /16

A kielégíthetetlen tárgyi, anyagi örömszerzéseket testi örömszerzések követik. Nehéz időt szakítani akár az olyan imádságra is, melyben vállalom, hogy esetleg semmilyen örömszerzésben sem lenne részem. Amikor nem értékelhető számomra az sem, hogy imádságom idején ott volt-e, velem lett volna az Isten. Szeretnék lerövidíteni ezt az időszakot.

Szeretnék túljutni egy ilyen pusztai állapoton minél előbb. Szeretnék a megtapasztalt Szeretetről beszélni végre, megmutatva mások előtt, hogy Ő Van. Amint azonban belekezdnek, már nem arról az állapotról beszélnek, melyben ott is volt. A pusztában történő találkozásról ugyanis beszélni nem is lehet.

Kiüresítés /17

A pusztában történő találkozásaink nem alkalmak, amikor folyamatosságról beszélünk. Hanem a Szeretet élő valósága. Szürkének, semmitmondónak tűnhet, szótlannak, cselekvések nélkül. A szeretet elképzelésünkhöz hasonlóan más aktivitást várunk tőle.

Sokszor hagyjuk a pusztában magára az Istent. Visszafordulva a zajba, a tülekedésbe, vélemények, elképzelések és vágyak szédületébe, mely örvény.

Lehattunk volna üres szívvel képesek szeretni az Istent, abban a pusztában, ahol Ő Van, megnyerhettük volna Őt és minden kincset, amit csak adott volna, de az elérhető kincsekért nemcsak elfordulunk Tőle, de még csak arra sem adunk lehetőségeket, hogy rajtunk keresztül Önmagát, a jelenlétét bizonyíthassa.

Kiüresítés /18

Amikor már nincsen alkalma Istennek, nincsen lehetősége arra, hogy Irgalma a Megváltásban kiteljesedhessen bennem, elnémítom.

Hiába mond bármit is, nem hallom, de ha hallanám, sem érteném meg. Ismeretlenné és idegenné válik számomra minden vágya. A felé vezető út is.

Irgalmával kell találkoznom ahhoz, hogy az Útra visszatérjek. Pusztaságot teremtve a bennem húzóódó végtelenségben. Ahol az Isten kegyelmeiben, de legnagyobb ajándékában, - az Áldozatában - is csak részben lehet jelen. Minden szeretet megnyilvánulásában, - a legnagyobb kiüresítésben is, - ez nehezen viselhető.

Repültem volna

Hányszor repültem volna
És vihettél volna magaddal
De vágyaim visszahúztak
És megláncoltalak volna magammal
Repülhettem volna
Szabadon a Szeretetedben
És határtalan Irgalmad
Mélyiségekre talált volna bennem

Mélyiségekre
Hová csak ketten juthatunk
S akik beléd kapaszkodnak
Azokkal együtt maradunk

Csendes este

Milyen békés csendes
A csillagok nyugalma
És a csendben mellettem
Mintha angyalod elsuhanna

Mintha szereteted hozná
A távolból közel
S ha nem lennél olykor parányi
Nem érnék el

El nem érnék
Ha szerelmed félteném
S ha el nem engednék
Meg sem érteném

Nem értenék semmit
Hiába végtelen
Ha nem ölelhetnék magamhoz
Meg sem érthetem

De átölellek Téged
Amint szépséged csodálom
És a gyermek Istent
Karjaimban ringatni álom

Átölellek Téged
Mikor ismét rám talál
És Irgalmad láthatom
Amint irgaloméért előttem áll

Mikor előttem áll
Újra és szüntelen
És a Végtelen csendben
Irgalmad újra érinthetem

Érinthetem
Hiába nagy és hiába végtelen
Vágyam óriási
Szerelmed a végtelenben is elérhetem

Mi a hit? /01

Életünknek egyik alapvető kérdése, melyre vallásos emberként is nagyon nehéz választ adni. Pedig mi magunk is szembesülünk ezzel a kérdéssel, és ha nem is időnként az élet megoldhatatlan problémái előtt megállva, de valahol ott van bennünk is a folyamatos kérdés akkor is, ha azt nem mondjuk ki, és amikor kimondanánk, nekünk is össze kell szednünk minden maradék erőnket a kitartáshoz, a próbatételhez.

Mégis csak ennyit jelentene a hit? Ennyi lenne, vagyis a válasz arra, ha valaki ebbe idő előtt belefáradna és föladná a küzdelmet?

Ilyen, és hasonló válaszokat hívőként is próbálunk megfogalmazni magunkban, magyarázatot adva arra, hogy bizony a hit ezt jelenti, mivel hitről van szó. (?)

Mi a hit? /02

Mit lehet kezdeni azzal a küzdelemmel, melyben megoldás nélkül magunkra maradunk, és fölmerül bennünk a kérdés, a hit kérdése, mely lehet, hogy valamiért mégsem „megfelelő”? Erre is van válaszunk, arra az esetre, ha nem érkezik segítség, akkor rámondjuk hamar, hogy bizony az Isten útjai kifürkészhetetlenek, de ezzel együtt nem nő-e a távolság közöttünk és az Isten között? Nem lesz-e még idegenebb és ismeretlen a számomra Ő, akit soha senki sem látott és nem is láthatott.

Idővel nagyobb kanyarokat kell vennünk, távolodva attól, amivel megbélyegezzük Őt, és megítéljük, mielőtt megismernénk.

Mi a hit? /03

A hit, - ami alapján próbálunk élni, - miért is szűkül le annyiszor a saját tapasztalataink alapján a kitartásra, a hűségre, amelyben még a bizalom is kimerülni képes? Talán, mert feltételeink is volnának Istennel szemben, megszabva határait annak, hogy meddig mehet el, miközben tehetetlenségünk mellett a hitünk kérdése újra meg újra fölmerül? Ismerős küzdelem ez már régről, ismerős válaszokkal, amivel próbáltunk megfelelni, próbáltunk Isten felé fordulni és közeledni, de mindhiába? Elfáradva a válaszok keresésében, erőt vesz rajtunk egy másfajta válasz, melybe beletörődve elkönnyeljük magunkban Isten válaszaként, hogy mennyire elérhetetlen.

Ez a távolság közöttünk, - Isten és közöttünk, - már többet is megjelöl abból, ami újabb kérdések sorozatát jelentené bennem, ha közeledésem nem adnám föl.

Mi a hit? /04

Pusztán csak hittel élni nem lehet. Azt már az első lépéseink és közeledésünk idején az Isten felé sejtjük, hogy nem elég. Száraz és élettelen próbálkozásainknak eredménye a sokféle, de

mégis színesnek gondolt megoldásaink. Számtalan irányban elágazóan, annyi mindent préselünk bele és csatolunk hozzá a hitünkhöz, melyben föl sem merül bennünk az a kérdés sem, hogy vajon abban az Isten is benne volna?

„Bele rakjuk”. Mert valahogyan a „szeretet” jogán, ott kell, hogy legyen, ott van a helye. - A mi szeretetjogunk alapján. Szeretetjogot mi hozunk, mi alkotunk, és mi fogalmazunk meg, amikor saját „képünkre”, természetünkhöz formáljuk, és amellyel együtt formáljuk a magunk képére is az Istent.

Mi a hit? /05

Amikor a hit és a szeretet kérdése kezd közeledni egymáshoz, valószínű, hogy az Istenhez is, az isteni Szeretethez is közeledünk. Amikor a szeretet kérdése egyre többször kezd megszólalni bennünk. Hiába próbáljuk kirekeszteni, távol tartani magunktól a szeretet kérdését, félünk attól, hogy a mi szeretetünk, a saját érzelmeink sérülni fognak a másilyn Szeretet-mérce előtt. Védjük magunkat, és érdekes módon az isteni Szeretettel szemben is. Próbáljuk beazonosítani ölelésre tárt karokkal közeledve, de ez nem csak egy elképzelésünk sorozatába illő és csupán jóleső érzelmeket táplálna bennünk? Mely alapján nem is lehet más, mint aki csak a mi vágyainkat keresi, beleértve szeretetvágyainkat is, kerülve mindazt, amivel csalódást okozhatna számunkra?

Mi a hit? /06

Önmagában a hit száraz, rideg és kegyetlen is tud lenni, amikor rájövünk arra, hogy ennél azért az Isten többet vár tőlünk. Akkor is, amikor hirtelen vagy azonnal volna szükségünk isteni segítségre, de csak azzal próbálkozunk, hogy mennyire elegendő a hitünk. Méricskélve annak szintjét és igazolást keresve arra, hogy mi az elég az Ő számára? Határokig megyünk csak. Mindig egy újabb határig, melyeket még mindig nem az Isten szab ki, nem Ő jelölt meg. Határkeresések ezek, a saját területünk határai és távolságai csupán. Ezeket a határokat már régről kellene ismernünk, legalábbis a pillanatait annak, amikor ismét határt szabunk az Isten előtt.

Mi a hit? /07

Közel járunk a Szeretethez, amikor nem tágítunk Áldozatának helyétől, mely tele van egyre nagyobb fájdalommal, félelemmel és szörnyűségekkel, és ahol a hitünk kérdése újra elhangzik, a Szeretet válaszával, az Ő válaszával. Amiért és amitől minden közeledésünk félelme átbillen egy ponton, ami többet jelent már, mint csak hitet, amellyel közeledtem felé. Mi is a hit, és mit is jelent, amikor egyre inkább nélkülözhetetlennek látszik az a Szeretet, mely a hitünket táplálja. Hitünket és a szeretetünket. Mely nem lehet távolságtartó, és még pusztán diplomatikusan sem, mely kizárja annak lehetőségét, hogy a másik embert közvetlenül és személyesen isten Irgalma elé vigyük. Olyan vágyakkal, mintha magunk kérnénk a segítségét magunk számára. A gyógyulásért. A visszatalálásért a Szeretethez, Jézusban, az Irgalomban.

Mi a hit? /08

Végül is mi a hit? Szeretet nélkül, és különösen Isten Áldozatának, a Szeretetének megismerése nélkül, kérdés marad.

Az Ő Szeretetébe olvad a hit, melyben ott van a bizalom is. Milyen kapuk nyílnak meg, és milyen távolságok azzal a szeretettel, melyet befogadok az én szeretetem helyébe? Olyan szeretet mélységei és magassága, és olyan szélessége, mely határtalan.

Ismerhetővé válik ebben a szeretetvégtelenségében az Isten teljessége Jézusban.

Ebben a Teljességben ott van minden, amire az Embernek szüksége van, és ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az Ember szeretni tudjon, közeledni az embertársai felé, a felebarátai felé, és az Isten felé. Jézus közelében maradva, a szeretetem kérdése egyre többször fölmerülhet bennem, melyet azonban Ő tesz föl hitemre kérdezése helyett: „Szeretsz-e engem?”

Kiürítem szívem

Kiürítem szívem Istenem
Kiürítem szívem teljesen
Ne legyen ott semmi
Amiért ne tudnál szeretni

Szeretetem se legyen
Ahogyan szeretnék, semmi
Hadd tudjak másképp
A Te szíveddel szeretni

Talentumaink /01

„...Mert akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék; és akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van!”

/Mt 25,14-30

Mindenkinek van talentuma. Akkor is, ha nem használja, akkor is, ha nem él az Isten szeretetéből fakadó ajándékaival.

Van, aki „elássa” és ezért rejtve marad. Többféle módon eláshatjuk mindazt, ami Istentől van, és helyébe a saját kincseink kerülnek, amiknek nagyobb jelentőséget tulajdonítunk, nagyobb értéket adva azoknak, többre is becsüljük azokat. Így nemcsak használatlanul, kamatoztatlanul maradnak, - mintha nem is lennének mindazok, amelyek az Istentől származnak, - hanem az elszámolás idején sem lesz mit felmutatnom azokból, mert nincs mit. Így akinek nincsen, attól még azt is elveszik, amije volna, de elásta, és azt viszont más kapja meg.

Talentumaink /02

Érdekes, amikor csillogunk olyan talentumainkkal, melyeket a hivatásunkban különleges ajándékként könyvelünk el.

Mennyire elveszítik a fényüket az ilyen kegyelmek, melyektől ugyan tündökölhetünk, és élvezhetjük azt a boldogságot, amiért azok kamatoznak, mégis hiányzik belőlük az a fény, amittől olyan értékesek lehetnének mindenki számára.

Aminek hiányát már nem az Isten mondja ki, hanem az Ember, a felebarátom. Akinek a vagyonomból, az örömömből semmi része sincsen, ha nincsen benne az a feléje irányuló szeretet és irgalom, mely az Istentől van. Mely miatt nélkülözni is tudok, vagy éppen semmivé válni.

Te és én

Kincseid

Minden kincsem tenálad van
Minden kincsem benned
Ha elveszíteném, semmim se maradna
Nehéz lenne bennem kincseidre lelned

Ha szívembe zárnálak

Ha szívembe zárnám szerelmed
Szívemben semmi sem marad
Üres lenne szeretet nélkül
És nem lenne szabad

Nem tudnék válaszolni
Hiába hívnál szüntelen
Hangod sem hallanám
Szerelmed hiába keresem

Válaszod keresném
De hiába
Hiába szeretném
Magamra maradnék bezárva

Meríts a mélyből

Meríts a szívemből
És oltsd a szomjadat
Lelkem belőled merít
És szabad

Meríts a mélyből
Hol nyílik szerelmed
S ha szívem kiszáradna
Forrásom fakadjon benned

Magadhoz öleltél

Miattad
És érted vagyok
Minden a tiéd
Mindent tőled kapok

Miattam és értem
A kínszenvedést is vállaltad
Szereteted mégis alig értem
Pedig mindenestől nekem adtad

Miattam és értem
Hajoltál még közelebb
A keresztet átkarolva
Magadhoz öleltél engemet

Mosolyogj rám

Mosolyogj rám
Istenem
Mosolyogj rám
Szüntelen

Mosolyogj rám
Hogyha nem is látom
Szűrődő fényen át
Félhomályon

Hatoljon a mélybe
Hová csak a Szeretet juthat
Kutasd a csendet bennem
És találd meg magadnak

Egyszer majd

Egyszer nem lesz mit mondanom
Egyszer többet mondasz
Egyszer elakad a hangom
És csodálhatom, amit mutathatsz

Egyszer megnyitod szívem
Hogy nagyságod befogadjam
Egyszer képessé teszed a lelkem
Hogy szerelmed visszaadjam

Egyszer talán közelebb lehetek
Azokkal kik ott vannak körülötte
Egyszer talán elárulhatod
Hogy sohasem voltam tőled messzebb

Örökre egymásé

Mikor szeretlek
Minden örömöd az enyém
S ha jobban elmerülök benned
Mintha fájdalmad érteném

Szereteted fájdalmait
Melyek a mélyből fakadnak
És mindkettőnk szerelmén
Nyomokat hagynak

Amint vágyaim
A végtelenbe vesznek
És nem érnek el Hozzád
Hiába szeretlek

Hiába szeretlek
Ha lelkem szerelmedre néma
De szótlansága is többet ér
Előtted meghajolva

Amint elmerül benned
És már csak mi ketten vagyunk
S a táruló Végtelenben
Örökre egymásé maradunk

Látni akartalak

Mielőtt elcsitulna
Tudd, hogy lelkemnek hangja van
S ha már repülni képtelen
Tudd, hogy szárnya van

Tudd,
Hogyha édes dallamot hallasz
Lelkemnek örömet
Lelkedből fakasztasz

Tudd,
Ha egyszer szellő simogat téged
Lelkem ért utol
Futott utánad és érted

Én voltam
Kire visszamosolyogtál
S ha nap süttött szemedbe
Előttem voltál

Ha takartad arcodat
És örömkönnyeidet
Csak mosolyodat akartam látni
Lelkem, ezért sietett

Más ez a szerelem

Más a szereteted
Mint amilyennek elképzeltem
Más az ölelésed is
Ahogy magadhoz ölelsz engem

Másképpen hívsz
És szólítasz újra
És más ez a csend
A szerelmed útja

Más a te világod
És a gondolataid
Találkozásunkban rejlenek
Legszebb titkaid

Más, ahogyan vársz
És visszavárlak
És az ismert helyünkön
Újra viszontlátlak

Amint találkozunk ott
Ahol egymagadban lennél
És te sem hagyysz magamra
Átölelsz engem a keresztnél

Talán elég

Hogyan is tudnám megköszönni
Végtelen szerelmed
Talán elég, ha veled vagyok
És maradok melletted

Talán elég
És a csend hiába szótlan
Mégis elmondja mindazt
Ami kimondhatatlan

Te vagy a Szeretet

Te vagy Istenem a Szeretet
Bezárt szívvel hiába várlak
Szerelmed hiába nagy és végtelen
Lezárt ajtókkal mégsem találalak

Te vagy Istenem a Szeretet
S ha előtted állnék egy pillanatra
Lehet, hogy akkor mindent elveszítek
De szívemben már csak szerelmed maradna

Ne engedd Istenem

Ne engedd Istenem, hogy nagy lehessek
Ha csak nem a lemondásokban, a szeretettedben

De abban se lehessek nagy, vagy még nagyobb
Nehogy eltakarjam mások előtt a Napot

Várlak

Várlak, de sokszor
Mindhiába
Mikor szívemnek
Minden ajtaja zárva

Mégis várlak
Mert van kulcsod, hogy találkozzunk újra
Mire ajtót nyitnék, Irgalmad szabaddá tesz
És szívemnek minden ajtaja nyitva

Hajolj közelebb

Mikor beszélünk, halkán beszélek
Hogy közelebb hajolj
Mert szavaidból másképp nem értek

Hajolj egészen közel
Mert nem tudnám, hogy itt vagy
És a lelkem sem érne el

Szívemben

Találkozásunk
Örökké tartó pillanat
Mikor megáll az idő
És szerelmed örökre megmarad

Minden örömöm
A Te boldogságod
Amit Tőled kaphatok
Szívemben megtalálod

Kegyelmed szirmai

Kegyelmed szirmait
Morzsaként fölszedegettem
S ha csak egyet is keresnél
Mind, a lábad elé hintem

Hogy szirmain
A te utadat járjad
És szívemhez az utat
Egyszer megtaláljad

Elmondanám

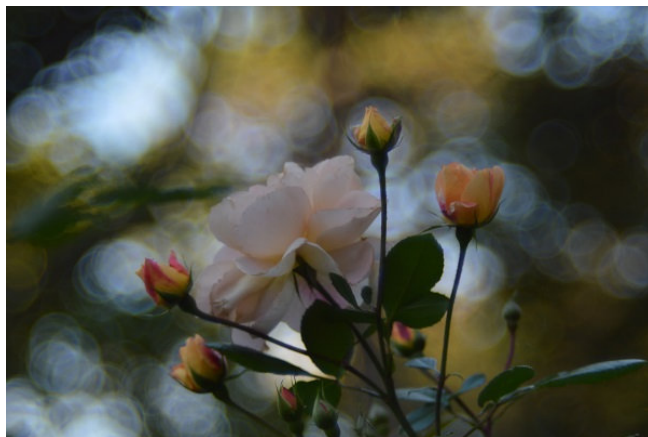
Elmondanám a hálámat
De nem tudom
Talán elég, hogy amit adsz
Abból minden örömöm visszaadom

Minden örömöm
Mely a hálánál is sokkal csendesebb
Mely kimondhatatlan
És jelenlétedben teljesebb

Miért

Ha változnál
Sosem ismernélek
Mindig eltévednék
Hiába keresnélek

Ha változnál
Nem tudnám kit szeretek és miért
Nem is érteném
Miért szeretsz ennyire, miért

Mielőtt

Mielőtt megszólalsz
Nagyobb a csend körülöttem
Azt hinném nem vagy itt
És akit szerettem, elveszítettem

Nagyobb a csend
És az emlékek hiába távolodnak
Mintha örömed hallanám közeledni
És mennyei dallamát hangodnak

A te örömöd

Ha csak érintenélek
Szabad lenne lelkem
Ha közeledben lehetnék
Magadra vonnád a figyelmem

Elég lenne
Ha csak hallanám szavad
Ha csak követni tudnám
Vágyad és gondolataidat

Maradj sokáig akkor
És ne siess el
Lelkem vágyait
Te csitítsd el

Fordulj felém
És tedd szabaddá lelkem
Arcod mosolyától
A te örömöd fakad föl bennem

Szállnak vágyaim

Eltűnsz karjaimból
Mikor átölellek
Mint egy sóhaj
Egy könnyű lehelet

De szállnak vágyaim
Messzire Veled
Mintha emelnéd magadhoz
Itt hagyott szerelmedet

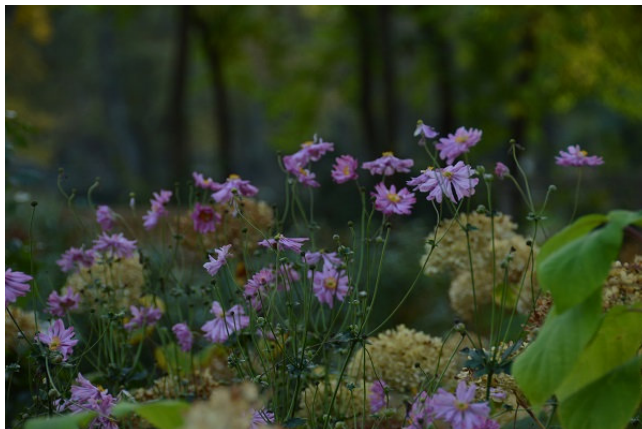
Ettől a szerelemtől

Mielőtt kimondanám, hogy szeretlek
Te, már kimondtad
Mielőtt eldaloltam volna örömöm
Te, már eldaloltad

Ennek a szerelemnek hallhatom énekét
Ezt a szerelemet suttogom Neked
Ettől a szerelemtől mindenem a tiéd
Ebben a szerelemben vagyok boldog Veled

Ugye örökké tart

Ugye örökké tart ez a tánc
Ugye örök a Te szerelmed
Ugye örökké dalolhat a lelkem
Hogy szerelmedben, szerelmed lehettem

Légy boldog

Ha mondanám, hogy elég
Mégsem tehetem
Ha mindenem Tiéd
Akaratom sincs, semmi sem

Ha mindenem Tiéd
Szívem mégsem üres
Hagyom, hogy szeretni tudjál
És vágyaimban a Minden, Te lehess

Szerelem

Szerelem /01

Hányszor gondoljuk azt, hogy egyszer megtaláljuk, rátalálunk az egyetlen igazra. Mely mindenestől szép. Mert hihetetlen, felfoghatatlan, és mert igaz? És csalódnunk kell, elfogadva azt, és csak azt, amit a valóság hoz és kínál. Beletörődve abba, hogy mennyire más, és mennyire nem teljes, és hibátlan. Amikor már nem a távolból, az elképzelt álmaink alapján várjuk, hanem egyre többször érkezünk a közelébe a valóságnak. Magunkhoz és magunkba tekintve abban a környezetben, mely aligha változik, mely környezet hozzánk szűkül. Az évszakok változásával, azok szépségével, a természet csodáival, vagy rémisztő erejével egyaránt mindazzal, amit egymás számára kínálunk, visszafogva abból minden olyasmit, melyek elhagyása lemondást jelentene a másik javára. Ezt akár egy emberként mégis el kell kezdeni, meg kell tenni, mivel sokszor, és nagyon sokszor, az Isten nem tudja magát, a jelenlétét sem elénk tárni.

Szerelem /02

Szűkebb lesz a világ körülöttünk, és a szeretettávolságok is megrövidülnek, amikortól már nem akarunk messzibbre látni, de azt már nem önzésből tesszük, melynek központjában mi volnánk saját érdekeinkkel.

Szűkebb lesz és rövidül az a távolság, melyről azt hittem, mindig is közvetlen, mindig is azonnali, és amelynél az Isten nem lehet közelebb. Minél szűkebb ez a távolság közöttünk, a valósága is igazabb annak, hogy mennyire voltam és még mindig mennyire vagyok Tőle távol. Ami akkor jobban lángolt, jobban égett, azok a vágyaim voltak, - vagy éppen a válasszom a hívására, - melyek azonban nem kialudtak az idő múlásával, hanem csak más módon és másmilyen szeretettel ég és éget. Melynek a lángját, a belső tüzét már nem én diktálom. Nem én próbálom újra élesztetni, a parázsra ráfűjni, mely sokszor már nem is parázs, hanem kiégett hamu.

Szerelem /03

A szűkülő távolságban, szeretetközelségben a találkozásaink is egyre gyakoribbak. Félreérthetetlenül. És egyre pontosabbak a találkozásunk helyét illetően. Egyre inkább nem is szólnak másról, mint csupán a másikról, Róla. Minél többet tár föl előttem magából, az mind lezajlik bennem is. Ez jelentené, hogy közelebb lennénk egymáshoz?

Mert valóban róla szólnak a pillanatok, melyek egyre hosszabbak és egyre tovább tartanak. Az évek során egyre inkább búcsúzás nélkül.

Miközben az álomszép szeretet, a szeretet fogalma, a szerelem fogalma is mind megváltozik. Mert elfáradtam volna és föladtam volna vágyaimat, elképzeléseimet, mindazt, amit szerettem volna?

Szerelem /04

Az isteni szeretet minden mást is megmutat és föltár magából a szeretethez, a szeretetéhez csatolva. Ahhoz a szeretethez, mely egyre inkább különbözik attól az elképzeléstől, melyet én alkottam, én fogalmaztam meg magamban, amiért szépek tűnt, szemben a valósággal, mely elkerülhetetlenül hozza mindazt, amit szeretetünkől, szeretetvágyainkból kizárnánk. Mely vagy melyek ellen küzdünk. Észrevétlen küzdelemmel, az Egyetlen és Igaz Szeretet ellen is. Pedig a Szeretet, az isteni Szeretet Teljességet jelent. Önmagát. Mindenestől.

Szerelem /05

Amíg csak kevésbé akarom megismerni, - csak annyira, amennyire én szeretném, - az isteni valóság mindig utamban fog állni. Az a Valóság, mely Ő maga.

A Világban zajló szörnyűségek, félelemmel teli gyűlölködések, és csak veszekedésnek gondolt ellenségeskedések, az elválások, a szembesítések, a meg nem értések is milyen háborúink, háborúskodásaink alapjai? Szerzett sebekkel, vagy egymást megsebezve mennyi formája születik mégis újra meg újra a szeretetfogalomnak elvárásainkban? Elsősorban a saját elképzelésem alapján számtalan kitérővel és elágazásokkal.

Isten szeretetének valósága, - az odaadásában, - csak nagyobb, és még több terhet szakítana rám?

Szerelem /06

Közeledésünkben nem térhetünk ki attól a szeretetponttól, melyhez minduntalan visszatérünk. Hiába nem akarunk róla tudni, a megismeréshez, a Szeretet Teljességének kitárulkozásához elkerülhetetlen és nélkülözhetetlen a Valósága miatt.

Amilyen idegen és rideg a kitárulkozásában, az őszinteségében és valóságában, egyre gyönyörűbb. Őszintesége és Valósága olyan Szeretet, melyben ott van az Irgalma.

Nehezen nyílik meg bennem a szeretete, az irgalma, amíg csupán csak az irgalomra, a megbocsájtására van szükségem. Időszakos szeretetvágyakkal, melyben jobban is föltűnik bennem a hiánya.

Szerelem /07

Másképpen nyílik meg azonban ugyanez a Szeretet, - Isten szeretete, - amikor nem csupán az irgalomért, a megbocsájtásért fordulok Hozzá. Amikor nem csupán egy öröm pillanataért, a visszafogadás és visszatalálás rövid idejű öröméért, a szeretettalálkozásért történik, hanem az Irgalom ismeretéért. Mely Róla szól, mely Ő, maga.

Melyben Ő szólal meg. Akinek „hangját,” gondolatait nem nyomhatja el semmilyen örööm hangulata, melyben azonnal feledésbe merülne minden, amiért ez a találkozás mégis ünnep. Mégis másmilyen, mint a korábbi, vagy éveken át tartó alkalmak, szeretettalálkozások és visszatalálások. Mert ezek a szeretettalálkozások és a válaszaim egyre nyíltabbak, és egyre őszintébbek bennem is. Egyre nagyobb nyitottsággal mindarra, amit Ő megmutat magából válaszul minden kérdésre, melyek általában a közeledésünk idején merülnek föl.

Szerelem /08

Isten Irgalmát figyelve és keresve a gondolatait, a szeretet fogalma megváltozik bennem. Az a szeretetfogalom, melyben a szerteágazó szeretetvágyainknak is egyre inkább egy, vagyis az egyetlen kiinduló pontja, Kezdeté és a Vége, mely azonban végtelen.

A szeretetfogalmával együtt a szeretet is változik, megváltozik, különösen bennem. Függetlenül a környezetemtől, attól Világtól, melynek szörnyűségeivel, félelmeivel, fájdalmaival mégis jelen van. Minden szeretetlenséggel, minden önző, és saját vágyainkkal és saját szeretetszomjunkkal ellentétben. Az áldozatainkban, a lemondásainkban, az egymásért följajlásainkban, mindabban, amiben Ő Van jelen. Amiben Ő válik fölismerhetővé.

Szerelem /09

A Szeretet végtelensége nem a messzeségbe vész. Minden megbocsájtásban és feloldozásban bennem „ér véget” és nyílik meg az újabb találkozásban. Egyre közelebbről. Míg a tőle eltérő vágyaink miatt számunkra ismeretlenné mondja a Hozzá vezető utat, Vele azonosulva, - az Egyetlen Szeretettel, az Ő igényével és vágyával, - ez az út ismertté válik, és Őt igazolva nincsen más út. És más Szeretet sincsen rajta kívül.

Találkozásaink nagyobb távolságból is szeretetünk jele. Akkor is, ha szeretetünk, kitartásunk és hűségünk hiánya mindannyiszor mást bizonyított. Melynek bizonyításában a Szeretethez közelebb nem leszünk egyedül, mint amikor csupán csak magunkat vádolnánk. Méltatlanságunk felismerése és elismerése mégsem lehet visszahúzó erő. Nincsen az a végtelenre nyújtott lista a miértjeivel, az indoklásaival együtt, amiért a Szeretethez közeledni sem volnék méltó. Melyek alapján mérhetetlen távolság húzódna Isten és közöttem az elérhetetlensége miatt.

Szerelem /10

Aki idáig eljutott volna, - a küzdelmekkel elért közelségbe, - tudnia kell, hogy a feloldozáskor közelebb van minden eddigi találkozásnál is Isten Irgalmához az újabb odaadásban.

Milyen szeretet is lehet ez most, mely már régóta nem az és nem olyan, mint ahogyan kezdődött valamikor? Mely állandóan megtört, megszakadt, és a küzdelemben kimondhatnánk könnyen, hogy vége, elfogyott, kimerült. Könnyen gondolhatnánk azt, hogy kialudt, és a parazsat is hamu fojtotta el. Kiegett és „tartalék olajunk” is elfogyott. Mert a szeretetet valóban másmilyennek gondoljuk.

Mennyire belefáradnánk mégis abba, ha szeretetünk örökké lángolna! Amiért valóban kiégnénk. Mint ahogyan ez a szeretetigényeinknek táplálásában és kielégítésében meg is történik velünk.

Szerelem /11

Az isteni szeretet nem heves, nem éget el, nem pusztít semmit. Táplál. A bennünk lévő, belőle merített szeretetet táplálja. Nincsen porrá égett szeretetvágy, amiért mindvégig ott van bennem akkor is, ha minden vágyam elcsendesül. Szükség van erre a csendre. Mert a Szeretet ilyen. Az Ő békéje és a nyugalma ilyen. Az Ő boldogsága is ilyen, mely a jelenlétében betölt. Boldogság és szeretet. Ő az. Fölismerhető a csendben.

Szeretet, mely már régen több is annál, mióta a csend minden mást kiszorít bennem, ami nem Ő.

Csend, mely mégsem szótlan. Cselekvő és alkotó. Cselekvéseiben és alkotásaiban beszél, és megszólal. Gondolatait mégse keressem tőlem távolabb és kívülem, hanem abban a közelségben, melyre hív. Vágyai azonban mégsem bennem érnek véget. Mert én is csak része vagyok az Ő Teljességének. Hiába nagyobb a szeretetem, hiába odaadóbb, szeretetem csak Vele és Benne lehet teljes, az Ő Teljességében. Mely valóban több mint szeretet. Szerelem, melyben semmi sem fordít el attól a Szerelemtől, melyben mindenestől föltárja magát előttem az Isten, az Ő Irgalmában.

Benső utak

Megbocsátásaink

Lehet-e jobban megbocsátani, amikor nem is annyira magunk megnyugtatósára tesszük? - bár valamilyen módon ez is benne lehet. Mégis az isteni megbocsátás példája alapján ennél sokkal többről van szó.

Fontosabb talán az, hogy senki nem tartozik nekem elszámolással. Akkor sem, ha nincs is tudatában annak, hogy mit tett, vagy tudja, de magát és tetteit igazolva továbbra is csak engem marasztalna, engem ítélné el - vagy netán magát hibáztatná egyszer.

Az imádságról /01

Az imádság csend, figyelem, szeretet. Sok minden mást is belevihetünk az imádságba, melytől azonban könnyen lehet, hogy nem párbeszéd lesz. Különösen, ha nem a szeretet párbeszéde.

Az imádságról /02

Imádságaimban benne lehetnek kérdéseim, megkérdőjelezve annyi mindent, mivel a Szeretetet ismerni, megismerni, csak befogadva lehet, Benne elmerülve, Vele azonosulva.

Ha imádságomban ott van a csend, a szeretet, nem lesz szemrehányás, számonkérés. Megmarad a nyitottság a Szeretet válaszára. Hogy tudjon válaszolni olyan körülmények között is, melyben minden lehetősége zárva van.

Az imádságról /03

A kérdéseinkkel teli imáink, - a Szeretet felé, - sokszor nem véletlenül fájnak. Nem a magunk szeretetigazságának keresése miatt.

A Szeretet ránk hagyatkozása miatt inkább.

Amikor azt kell tapasztalnunk, hogy hiába Hatalmas, hiába Mindenható, az Ember döntésének sokszor ki van szolgáltatva, ismét és újra azzal az akarattal, melyben kizárjuk, és ha nem megy magától, megsemmisítjük.

Én voltam

Ha csak ruhád szegélyét érinteném
De boldog lennék Istenem
Állj meg, vagy lassíts egy percre
Hogy utolérjelek, adj esélyt nekem

Adj esélyt, mielőtt megfordulnál
És hiába kérdeznéd, ki érintett
Szótlán könnyeim elárulnának
Én voltam csupán, ki ott vagyok előtted

Amikor tetőt bontunk /01

Mindig fontos, hogy kéréseinket és egymást közvetlenül Jézus elé vigyük. Így tettek azok is, akik a tömeg miatt megbontották a ház tetejét, hogy kötéllel leereszék a hordágyon fekvő beteget mindenki szeme láttára Jézus elé gyógyításért, Isten dicsőségére. (Mk 2, 1-5)

Most sem történik ez másképpen, amikor valakit vagy többeket viszünk Jézus elé, vagy éppen a saját betegségemet, nyomorúságomat tárom föl előtte és helyezem elé.

Jézus Krisztus föltámadásával és a megváltásunk ajándékával azonban szívünkön kell, hogy nemcsak rést nyissunk, hanem kilépve bezártságunkból a Szeretet szabadságára, a Kegyelem számára minden lehetőséget megadjunk.

A Szentlélek csak falak nélkül tud csak átfújni belső világunkon, hozzásegítve, hogy elhordjunk minden mást előle, ami az útjában lenne, ami kettőnk útjában áll.

Amikor tetőt bontunk /02

Amikor Jézus elé visszük gondjainkat, vágyainkat, sokszor hiányzik belőle a gyógyulás szándéka, kapcsolatunk rendezése az Istennel.

Elé visszük ugyan minden kérésünket válogatás nélkül is, de az őszinteség látszata, hiába mutat bizalmat, amikor az Istentől, de leginkább Jézustól vagyunk nagyon távol.

Ilyenkor távolságtartással kérünk. Csak azt tárva az Isten elé, amire rámutatunk, amire szükségünk van.

Az Isten előtt azonban minden vágyunknál szükségesebb lenne, amiért a megváltásunk történt. Azért a belső gyógyulásért, a szeretetkapcsolat gyógyulásáért, mely nélkül távolság marad közöttünk, és az ismeretlenségével, ismeretlenül maradnak a Hozzá vezető utak is.

Amikor tetőt bontunk /03

Istenhez vezető utak sokfelől futnak össze, minden egyes ember sajátos küzdelmeivel, gondjaival, gyötrelmeivel, vágyaival, bűneivel.

A sokféle emberi élet, a lelkek különbözősége, önálló megoldásokkal, sajátos utakat keresve, a saját dicsősége útját akarja megtalálni. Vágyai is védettek, mint ahogyan ő maga is védelmet épít maga köré, hogy sérthetetlen legyen.

Az ilyen embert sérti, és fél attól a belső szabadságtól, melyet a Szeretet, az Isten önmagához hasonlóan fölkinál.

Amíg a maga szeretetét is az ember diktálja a maga elvárásaival, addig a nyitottsága mindenre és mások felé is csak önérték, sajátos és fullasztó szeretetkínálataival, érzésekkel, az érzelmek, és a testiség megnyilvánulásaival.

Amikor tetőt bontunk /04

Amikor „tetőt bontunk” az Isten előtt, magunk maradunk abban a pusztában, ahol semmi más nem vesz körbe, és nem is vehet körbe, mint a Szeretet. A puszta szeretet.

Védtelenek lennénk?

Ezt a „magányt”, ezt az egyedüllétet, el kell fogadnunk, és hozzá kell szoknunk. Sokáig. Ahonnét hamarabb elmenekülünk, mielőtt a Szeretet jelenlétét megtapasztalnánk. Amiért úgy gondoljuk, nincsen ott semmi, nincsen abban a csendben semmi, és semmi sem történik. Leginkább a szeretet megtapasztalása hiányával.

Nem is gondolunk bele abba, hogy a Szeretet ugyan Van, és a Világ Mindenség Van Benne, és a Mindenséggel együtt én is, de amint időt és feltételeket szabtam feléje, valamiért mégis késik.

Amikor tetőt bontunk /05

Amikor időt, feladatmegoldást szabok az isteni Szeretet felé, abba a kötöttségbe húznám, melyben rabul ejthetném, kiismerve azt, hogyan lehet vágyaimnak szolgálatára. Nem mondjuk ki, mégis számtalan hatalmunknak és szerzett tekintélyünknek alapja, amikor úgy gondoljuk, hogy ismerjük, megismertük, kiismertük Őt.

Általában azonban nem történt ilyenkor más, mint hogy eljöttem hamar abból a belső pusztából, ahol csak arra volt időm és lehetőségem, hogy magamat igazoljam. Ahol elmaradtak a találkozások, a lehetőségei mindannak, hogy önzésemet fölismerve, mindent külön-külön átadhassak vágyaimból, bűneimből, melyek elválasztanak Tőle.

Mielőtt végre ott tartanék, ez föl sem merül bennem, mert tetőt húzok vissza ismét magam fölé, és a kísértés is erősebb, hogy járjam a magam útjait.

Mert bár beleláthattam a végtelenségébe, a Szeretet mégis elérhetetlennek tűnt a szótlán és történések nélküli pusztában, ahol az Isten mégsem érhetett utol, mert belefáradtam, föladtam a várakozást, és előbb eljöttem onnét, mielőtt találkozhattunk volna.

Amikor tetőt bontunk /06

Amikor tetőt bontunk az Isten előtt, de sokszor hagynunk kellene, hogy minden elázzon, vagy éppen a betűző naptól kiszáradjon minden.

Ez a Lélek munkája. Ilyen a Szeretet kiáradásával, a Világra szóló Megváltásunk örömének, Isten Irgalmának beáradása.

Gyönyörű.

Aki ebben a Szeretetben él, nem csak szabad. Az Isten él benne szabadon.

Amikor ezzel magunkat tüntetnénk ki, beleesünk a saját csapdánkba. Visszaszerezve minden hatalmat.

Imádkozni kell azért, hogy a Szentekhez méltóan ne pusztán a szeretetjelenlét érzése táplálja bennem a biztonságot, a viszonzást, aminek hiányában a hitem is könnyen megínog.

Az imádság nem lesz könnyű. Amikor ismét a pusztában fogom magamat találni, minden dicsőségem nélkül, mely ismét szeretettalálkozásról fog szólni, melyben már nem is a megtapasztalása a fontos, a bizonyosság szerzése egyfajta bizonyításért, - mely mégiscsak személyes, - és sokszor többnyire csak rólam szól.

Amiért Van és amiért vagyok, a belső pusztá ismét virágba borul. A Szeretet illatával. Akkor is, ha nem látok magamban mást, mint csak a vágyat, hogy a méltatlanságomban bennem lévő semmivel a kedvére lehessen. Mert nincs mit adnom abból, ami az Övé. Mégis akaratomban, a vágyamban a szeretet nem is szólhat másról, mint az odaadás, a visszaadás öröméről. Az Ő öröméért, hogy még teljesebb lehessen. Visszaadva mindent, amit magamban hordozok, és befogadok az Ő kegyelméből és szeretetéből. Szeretetéből, mely bennem is mindent szeretetté alakít és fogalmaz, viszonzásképpen a szenvedések ellenére is az Ő Ajándékáért Jézus Krisztusért.

Amíg van mit adnom

Amíg van mit adnom, van miből adnom, odaadnom az Istennek, vajon azok mennyire az enyéme? Attól, hogy azokra azt mondom, hogy Tőle vannak és neki visszaadom, ott tartanék, hogy nincs is másom, csak az, ami az Istené? Ez inkább még csak az „is - is” állapota lehet, melyben abból adok, amit Tőle kaptam.

Amikor már nem lenne miből adnom, - ami az enyém, - könnyen ott tartanék, amikor valóban Önmagát mutatná meg teljességgel.

Ha erről nem is tudnék, és esetleg az egyedüllétet tapasztalom meg Nélküle, még az esélyét is elvette annak, hogy dicsőséget szerezzek magamnak.

Furcsa kezdete ez egy szeretetkapcsolatnak, melyben a hálám bizonyítja szeretetemet. Nehéz is hálát adni olyasmért, ami szokatlanul ismeretlen, mert bensőbb szeretetkapcsolatban érintenek.

Jöjj, és kövess engem /01

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Milyen megdöbbenő lenne Jézus szava, amint a közelébe érve megfordulna és csak ennyit mondana: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!” Milyen sokszor nem is vágyunk a tökéletességre mégsem. Ez azonban nem mentesít a Szeretethez közelebbi kapcsolattól és az Érte szóló küzdelmeinkről. Lemondva bűneinkről, önzéseinkről.

Vagy marad a távolságtartás, távolabbról figyelve, mi a válasza az isteni Szeretetnek, mi az akarata minden vágyunkkal szemben.

Jöjj, és kövess engem /02

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Nincsen különbség az Emberek között a Megváltás egyetemessége tekintetében. Sem faji, sem nemzeti szempontból sem. Sem abban, hogy valaki nő, férfi vagy gyermek. Abban sem, hogy éppen mit dolgozik, van-e munkahelye.

A Szeretet mindenkivel szemben mérce, mely az alacsonyabb szintű akadályoktól és lemondásoktól kezdve, a legmagasabb szintre emel.

Az Istenhez. Ahol nincsenek kifogások, és minden elmarad, amire rámutatnánk, hogy miért nem mentünk közelebb. Miért maradtunk távol a Szeretettől, miért nem mertünk közeledni, miért nem akartuk jobban megérteni Őt.

Jöjj, és kövess engem /03

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

A Szeretettől nem várunk kellemetlen és személyemet érintő szavakat a változtatásban, a megváltozásban, míg egy-egy próbaközeledéssel hátha hozzá illő mosollyal fogad. Vajon ott vagyok-e, amikor valóban láthatom a mosolyát? Vajon ott vagyok-e hozzá egészen közel? Amikor nemcsak a mosolyát látom, hanem szeretetének minden kifejeződését. Minden választ Bennem.

Ott lehetek, és szinte már el sem jövök onnét, de őrzök-e magamban bármi mást is ebben a kapcsolatban, amire pedig semmi szükségem sem lenne?

Jöjj, és kövess engem /04

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Mennyi mindent megőrizhetünk kapcsolatunkban, melyekkel ugyan az Istenhez állhatok közelebb, de mindig kérdéses marad, hogy meddig, és hol van a határa annak, amikortól már csak önmagamát ámulok.

Számtalanszor kell annál is közelebb menni Jézushoz, mint amilyen közel csak a tudásvágyunk vezet. Önzetlen szeretetünk nem szab határt. Ilyen vágyak mellett még az elkövetett bűneink sem láncolnak meg. Csupán jelzik, hogy a Szeretet mennyire a teljességre az Ő kibontakozására vágyik bennem is.

Jöjj, és kövess engem /05

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Mennyi mindenért lehetek felelős, amikor Jézust követnem nem sikerül, ha Vele vagy Mellette, még annyi minden más elvonja figyelmem? Ezek általában olyan dolgok, melyeket meg nem beszélnek Vele. Vagy ha föl is ajánlanám a saját tudásomból, képességemből, mintha mosolyát látnám az Istennek kedvességemért. Észre nem akarom venni, amikor csak az én mosolyom tükrét látom.

Milyen messze lehetek Tőle, ha nem hallom meg ismét a közeledésemre a válaszát. Melyben adjak el mindent, amim csak van. Ami az enyém; az én tudásom, az én dicsőségem, az én büszkeségem stb.

Jöjj, és kövess engem /06

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Mi lenne az enyém? Nincsen semmim, és semmim sem lenne, amit ne oda fönről kaptam volna - másokért, mások mentéséért, az Isteni Irgalom szolgálatába állva.

Mi mindent tartok vissza, és nem osztok szét abból, ami nem az enyém? Vagy pénzzé teszem, mert... És ezek a miértetek mind-mind távolság növelők. Különösen azok számára, akik nem juthatnak hozzá.

A Szentek nem álltak le annál a pontnál, hogy valamiből meg is kell élni. Jézus nagyobb bizalmat kér. Ő a Szeretet, melyben a „felelősség” is az Ővé. Vakmerőség lenne mindez?

Sokszor azért nem tudjuk meg a választ, mert mielőtt válaszhoz jutna és bizonyítani tudna, én már biztosítottam magamat minden szempontból, mely tőle független.

Jöjj, és kövess engem /07

Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!

/Mt 19, 21-

Nincsen semmim, és semmim sem lenne, amit ne oda fönről kaptam volna - másokért, mások mentéséért, az Isteni Irgalom szolgálatába állva.

Amikor el kell számoljunk a Szeretet előtt, nem biztos, hogy tudnék választ adni, mert bár az Istentől kaptam mindent, de mi tartott vissza attól, hogy életeket mentsek a szerzett tudásommal, vagy lelkeket azzal a szeretettel, melyből esetleg „többet” kaptam, vagy a kegyelmekkel, melyekkel csak én lettem gazdagabb?

Nem tudhatom

Mikor Hozzád
Már oly közel vagyok
Eltakarod szemeimet
És semmit sem láthatok

Nem tudhatom
És sokszor nem is érthetem
Hiába volnék egészen közeledben
Szerelmed mégsem érinthetem

Érints meg

Érints meg Istenem
Érints meg
A bűn betegségétől
Óvj meg

Érints meg engem
Érintsd meg a lelkem
Szomjamat oltsa
Szerelmed bennem

Nyisd meg a szemem
Hogy Arcodat újra lássam
És megnyíljon szívem is
Hogy kövessen minden vágyam

Vigyázd a lépteim
Hogy Hozzád találjak
És fogd a kezemet
Hogy az utadon járjak

Vezess ösvényeiden
És őrizz meg magadnak
Hogy le ne térjek onnét
Tarts meg szabadnak

Hogy halljam hangodat
Szabadítsd fel a lelkem
S minden találkozásban add meg
Hogy Irgalmad felismerjem

Gyönyörű vagy

Gyönyörű vagy
És kimondhatatlan
És fáj látnom fényedet
Mely befogadhatatlan

Mikor nem is tudom
Miért fáj ennyire
Talán mert elvakít
Ha szememet felnyitod résnyire

Várlak

Várlak a hidegben
Várlak tavasszal
Várlak a nyári melegben
Utolsó szavaddal

Várlak a viharban
A szélben
Esőben ázva
Szivárványos napsütésben

Várlak délben
Ékes harangszóval
Éjjel és nappal
Mintha az időt vinnéd el magaddal

Várlak
Mert talán éppen jönnél
Vagy mellettem
Észrevétlen elsietnél

Várlak, pedig tudom
Jöttömet várod
És én leszek, aki egyszer
Előtted megállok

A bűnről

Nem is gondoljuk sokszor, hogy mi minden bűn, aminek távolról is érezni a szagát - vagy éppen a Szeretethez közléről?

Fej vagy írás?

Érdemes egyre több gondolatot is feldobni az Isten felé. Egyre többet a vágyainkból, de a spontán gondolatainkból is. Melyben az Irgalom oldalára kell, hogy billenjen az érem.

Teljesen más válaszok fognak születni bennem, mintha csak egyfajta szeretetválaszra számítanék, amit nagyjából minden ember, a saját válaszáként, azonnal meg is fogalmazna a saját gondolattáiraiból.

Isteni szeretetről /01

Az isteni Szeretet gondolatait nehezen érthetjük meg. A távolság miatt is és az utak miatt is, melyek a saját vágyaink, vagy a lelkünk útjai, melyeket ismerni akarunk, érezni, érinteni, tapasztalni. Ezért ezek a vágyak érzelmi síkon, vagy csakis értelmi síkon is más mélységeket érintenek bennünk, mint az isteni szeretet, mely fölötté áll, fölötté van a hétköznapi gondolkodásunknak, rövid távú céljainknak, melyek általában a földi életünket töltik be.

Bár az isteni Szeretet minden mélységet megmozgat bennünk, értelmünket és érzelmünket is, mégsem zárható be, nem láncolható hozzám a saját vágyaimhoz. Az Ő szeretetének szabadságban, - melyben én is szabad lehetek minden tőle idegen vágyaktól, - anélkül, hogy birtokolnám a szerelmét, Benne élek, és Ő pedig bennem.

Isteni szeretetről /02

Az isteni szeretet nem elképzelt szeretet, mely a képzeletünk szüleménye. Mégis sokszor ezen a szinten, és csak ennyit jelent, ha az érzelmünk, vagy az értelem síkján kap egyfajta lehetőséget, ahol elfojtjuk. Mindkét esetben mi vagyunk a központban. Nehéz ezekből a skatulyából kiszabadulnunk, ahol az Istent is könnyen beszorítjuk a róla alkotott képbe. Ez a kép azonban folyamatosan változik bennünk, amikor azzal szembesülünk, hogy a Szeretet nemcsak befogadó, ölelő, megbocsájtó, irgalmas, elfogadó, hanem örökké alkotó és teremtő, az Élet központja. A lehetőségeinknek az egyetlen pontja, ahol kiteljesedésre vár bennünk. Ehhez szükségünk van nemcsak a racionális gondolkodásra, hanem arra a benső egyensúlyra, melyben az érzelmeink is az Ő Szeretetvágyainak vannak alárendelve.

Isteni szeretetről /03

Szeretetvágyaink különösen hullámszók, míg az áttörések zajlanak bennünk. Míg összetörnek, és újra meg újra kell összeraknunk, a csalódásainkból. Csalódásainknak azonban mi vagyunk az oka legtöbbször, mivel az alkotó isteni Szeretet a teljessége miatt nem azonosulhat saját kis érzésvilágommal, melyen a róla alkotott tudásom és a bizonyosságom is alapszik. Az állandó lüktetésében cselekvő isteni Szeretet folyamatosan feladatokat jelent, elvárásokat, velem szemben, az Élet feltételeivel, melyek Belőle fakadnak.

Isteni szeretetről /04

Az Élet feltételeinek alapját az Isten megmutatta, bemutatta. Rámutatva arra a döbbenetes Igazságra, mely a mi igazságainktól eltérően még a sajátos törvénykezéseinktől és az elvárásainktól is független. Ha csak kicsit is érintem az Ő igazságát, ha csak kicsit is megértem Őt,

az csak kezdete annak a Teljességnek, melyre hív. Nem a megértésére csupán, és nem a róla alkotott tudásért.

Áldozata elé érve Ő mutatkozik be, Ő hajol meg előttem, Akinek összetöretése, nagyságának, mindenhatóságának, a Szeretetének legbensőbb távlatait jelentik. Ez előtt a Teljesség előtt állok meg, Aki előtt, ha talpon is maradok, csak parányi része lehetek az Ő vágyainak, melyben hozzáadhatom mindazt, ami Tőle származó. Minden kegyelmi ajándék, minden, ami lehetőséget jelent az Élethez. Amiért nélkülözhetetlen az irgalom Teljessége, az Isten Irgalma, a megbocsájtás továbbadása egy Hozzá fölemelőbb szeretetben.

Isteni szeretetről /05

A bennünket fölemelő Szeretet, a Megbocsájtó Szeretet az Eucharishtiában többet jelent egy közelségnél. Áldozásban, az Áldozatban egyesülést. Ezek mind a találkozásaink odaadóbb pillanatai. Mely nem rövid idejű, amikor az együttlét is tovább tart, és egyre több vágyamat és szándékomat érinti az Ő akaratának megfelelően. Ezek járható utak. Nehezen járható utaknak tűnnek, de az Úton maradva, Benne maradva az elválás lesz nehezebb. Amikor arra is rádöbbenek, hogy csupán az én szeretetem mások irányában milyen kevés, és mennyi mindent rombolni képes.

Hadd érintsem

Mennyire szeretlek
De csak érinthetlek téged
Ha átölelnélek
Elengedve, elveszítenélek

Távolodnál tőlem
És nem látnám Arcodat

Hiába figyelnélek
Nem hallanám többé hangodat

Hadd érintsem szerelmem
Mely Belőled fakad
Ruhád szegélyét hadd érintsem
És lelkem Tiéd lesz, és szabad